

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
No one saw it coming by Susan Lewis

Перекладацький проєкт:
переклад книги Сюзан Люїс «*No one saw it coming*»

BA Paper

Yana Pavlovych
PERb12240d

Цими підписом засвідчую, що
подані на захист рукопис та
електронний документ є ідентичні

02.06.2026

Research supervisor:
A.Kozachuk, Ph.D.

Kyiv 2026

Abstract

The translation project deals with the translation and analysis of a selected fragment from the book *No one saw it coming* by Susan Lewis. The novel belongs to psychological thriller and has the elements of family drama and suspense. The first chapter consists of four chapters from the source text and their translation into Ukrainian. The second chapter is dedicated to the translation analysis, focusing on stylistic features of literary texts. The special attention was paid to the concepts of emotionally coloured vocabulary, irony, subtext and inner monologue as means of creating tension in psychological thriller. In addition, translation techniques used to render these concepts in the target text were observed. This translation project will be valuable in terms of engaging Ukrainian audience to this genre of literature.

Key words: emotionally coloured vocabulary, inner monologue, irony, psychological thriller, subtext, translation techniques.

Анотація

Перекладацький проєкт присвячений перекладу та аналізу вибраного уривка з книги Сьюзан Люїс «*No one saw it coming*». Роман належить до жанру психологічного трилера і містить елементи сімейної драми та саспенсу. Перший розділ складається з чотирьох розділів тексту оригіналу та їх перекладу українською мовою. Другий розділ присвячений аналізу перекладу з акцентом на стилістичних особливостях літературних текстів. Особливу увагу приділено поняттям емоційно забарвленої лексики, іронії, підтексту та внутрішньому монологу як засобів створення напруги в психологічному трилері. Крім того, було розглянуто перекладацькі прийоми, що використовуються для відтворення цих понять у тексті перекладу. Цей перекладацький проєкт буде цінним з точки зору залучення української аудиторії до цього жанру літератури.

Ключові слова: емоційно забарвлена лексика, внутрішній монолог, іронія, психологічний трилер, підтекст, прийоми перекладу.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of the novel <i>No one saw it coming</i> by Susan Lewis	5
Chapter 2. Stylistic features of translating literary texts based on the novel <i>No one saw it coming</i> by Susan Lewis.....	30
2.1. General characteristics of the novel <i>No one saw it coming</i> by Susan Lewis	30
2.2. Rendering emotionally coloured vocabulary	31
2.3. Conveying irony and subtext.....	32
2.4. Peculiarities of rendering inner monologue in psychological thriller	34
Conclusions	36
List of references	37
Appendices	38

Introduction

Literary translation is considered to be one of the most challenging types of translation because it involves dealing with different aspects. A translator must not only convey the meaning but also preserve stylistic features of the text. The author writes a literary work with the aim of provoking certain thoughts and emotions in readers. A task of a translator is to get the original message across the target audience maintaining the same level of emotionality. Particular attention is required to translate psychological thriller as means of literary expression are significant part of it. **The topicality** of the translation project arises from the necessity to explore the stylistic features of translating literary texts, especially emotionally coloured vocabulary, irony, subtext and inner monologue as important parts. It is also enhanced by the popularity of this genre, so there is a need for high-quality translation to engage Ukrainian readers.

The topic of translating literary texts and rendering its stylistic features has been studied by some Ukrainian scholars such as N. Bober, T. Kryvoruchko, N. Romanova, M. Zhovtobriukh and others. A lot of foreign scholars like H. Castro, N. Hassan, N. Mrasori, L. Tavadze and others have made researches in terms of this topic.

The object of the translation project is stylistic aspects of literary translation.

The subject of the project is the peculiarities of rendering stylistic features of the text in translation, in particular emotionally coloured vocabulary, irony, subtext and inner monologue.

The objective of the translation project is exploring the role of stylistic devices in literary text and examining translation techniques employed to render them in Ukrainian translation.

The implementation of the set goal involves dealing with a number of **tasks**:

- to translate a selected fragment of the novel *No one saw it coming* by Susan Lewis;
- to examine the usage of emotionally coloured vocabulary in psychological thriller;
- to characterize irony and subtext as means of conveying implicit meanings;
- to define the ways of rendering inner monologue in psychological thriller.

The project material is the fragment of the novel *No one saw it coming* by Susan Lewis and its Ukrainian translation. The source text consists of 44,918 characters with spaces; the target text consists of 44,391 characters with spaces.

The translation project includes an introduction, two chapters (translation and translation commentary), conclusions, a list of references and appendices.

Chapter 1. Translation of the novel *No one saw it coming* by Susan Lewis

They told me she was dead, but I've found her.

They said my mother was dead too.

She is now.

I'm staring at a photograph of her funeral – who photographs funerals? – and I'm wondering who all the people are. My sister is there, described as the only daughter. With our father being dead – damned straight to hell, I presume (and hope) – she is the chief mourner. She'll be forty-four by now. How time flies.

The last time I saw her she was three years old and screaming not to be wrenched from my arms. I knew better than to scream, but I couldn't help it. It's hard for a ten-year-old to stop themselves, in spite of knowing what will happen if they do.

She's grown into a beautiful woman. That is no surprise. I always knew she would. Our mother was beautiful too.

I more closely resemble our father, but in looks alone. I have nothing of his character. I have done everything in my power to prevent that.

This photograph shows my sister surrounded by people who care for her, and from what it says in the accompanying piece, they all cared for our mother too.

They didn't know the woman the way I did.

Apparently she became a paediatrician, a healer of children, which is such a screeching irony that it's as if every instrument in an orchestra is hitting the wrong note.

My sister's life has been very different to mine. I have no idea if she's ever thought about me, if she even remembers me.

I really don't care about my mother dying. I'm glad she's gone. I have no desire to confront what she was, or what she did. She might have ended up doing good, but she was an evil woman once. No one

Мені сказали, що вона померла, але я її знайшла.

Мені сказали, що моя мати теж померла.

Тепер це так і є.

Я дивлюся на фотографію з її похорону – хто взагалі фотографує похорони? – і думаю, хто всі ці люди. Там є моя сестра, яку називають єдиною дочкою. Оскільки наш батько помер – я припускаю (і дуже сподіваюся), що він потрапив прямісінько до пекла – вона є головною плакальницею. Зараз їй має бути сорок чотири роки. Як же швидко летить час.

Їй було три роки на момент останньої нашої зустрічі, і вона волала, щоб її не забирали від мене. Я прекрасно розуміла, що не варто кричати, але не могла нічого вдіяти. Десятирічній дитині важко стримати свої емоції.

Вона виросла і стала красивою жінкою. Це не дивно. Я завжди знала, що так буде. Наша мати теж була вродливою.

Я більше схожа на нашого батька, але тільки зовні. Від його характеру немає і сліду. Я зробила все можливе для цього.

На цій фотографії моя сестра в оточенні людей, які турбуються про неї, і, судячи з супровідного тексту, вони всі також піклувалися про нашу матір.

Вони не знали цю жінку так, як я.

Судячи з усього, вона стала педіатром, дитячим лікарем, і це настільки суперечить їй, ніби кожен інструмент в оркестрі грає не ту ноту.

Життя моєї сестри дуже відрізняється від мого. Я не маю уявлення, чи вона коли-небудь думала про мене, чи вона взагалі мене пам'ятає.

Мені байдуже, що моя мати померла. Я рада, що її немає. Я не маю бажання стикатися з тим, якою вона була, чи що вона робила. Можливо, вона врешті-решт робила добрі справи, але колись вона була злою жінкою. Ніхто не знає цього, крім мене.

Шкода, що моя сестра ніколи не шукала мене, хоча, швидше за все, вона думала, що я мертва.

knows that better than I do.

I'm sorry that my sister never came to find me, although there's a good chance she thought I was dead.

I'm not. In fact, finally, after all these years, I'm close enough to see her whenever I choose, although she can't see me. Not yet, anyway, but soon, when the time is right, she will know all about me.

I hope it will bring us both nothing but joy.

PART ONE

CHAPTER ONE

'You know, I can't help wondering how you're feeling right now.'

Hanna Madden blinked with surprise. She hadn't been aware of anyone close by, much less studying her. She had thought she was alone and, for the moment at least, unobserved.

She was standing in the doorway of the Orangery, gazing out over Goldney Hall gardens, where a very elegant evening party was in full swing. Twilight was bathing everyone in an almost dreamlike glow; small bursts of laughter seemed to float above the low rumble of voices, as graceful and captivating as the flowering lilies basking in the Dutch canal. Hanna had always loved this venue, with its lush, flowing lawns, richly foliaged trees and neoclassical statues – a truly splendid oasis at the heart of Clifton, one of Bristol's most exclusive suburbs.

'I'm sorry,' she said politely to the woman who'd joined her, 'have we met?'

The woman smiled winningly and put out a hand to shake. 'Riona Byrne,' she said, 'and I admit I feel as though I know you. Maybe our paths crossed in a past life?'

Hanna took the hand, not entirely sure whether this was a light-hearted tease, or if Ms Byrne actually meant it. She was Irish, judging

Але я жива. Насправді, після всіх цих років, я нарешті маю змогу бачити її, коли захочу, хоча вона мене ні. Трохи згодом, коли настане час, вона дізнається про мене все.

Сподіваюся, це буде добре для нас обох.

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Знаєте, я не можу не поцікавитися вашим самопочуттям.

Ханна Медден здивовано кліпнула. Вона не помічала нікого поруч, не кажучи вже про те, щоб хтось за нею спостерігав. Вона думала, що була сама і, принаймні на той момент, ніхто її не бачив.

Вона стояла у дверях Оранжереї, дивлячись на сади Голдні-Холу, де в самому розпалі була дуже елегантна вечірка. Сутінки огортали всіх майже казковим сяйвом; невеликі спалахи сміху, здавалося, линули над тихим гономом, такі ж витончені й чарівні, як квітучі лілії, що купалися в голландському каналі. Ханна завжди любила це місце з його пишними, хвилястими газонами, багатими на листя деревами та неокласичними статуями — справді чудовою оазою в самому серці Кліфтона, одного з найексклюзивніших передмість Брістоля.

— Вибачте, — ввічливо сказала вона жінці, яка до неї підійшла, — ми знайомі?

Жінка привітно посміхнулася і простягнула руку для рукостискання.

— Ріона Бірн, — сказала вона, — і слід сказати, що мені здається, ніби я вас знаю. Можливо, наші шляхи перетиналися в минулому житті?

Ханна потисла їй руку, не зовсім розуміючи, чи це була легка насмішка, чи пані Бірн дійсно мала це на увазі. Судячи з акценту та імені, вона була з Ірландії і мала витончену, злегка іронічну манеру поведінки. Її густе, красиве хвилясте від природи руде волосся сягало плечей, а на голові виднівся темно-синій оксамитовий обідок. Її ніжні та сірі очі були веселими

by the accent and name, and had a cultured, ironic sort of air about her. Her thick, beautiful red hair was shoulder length and naturally wavy, held from her oval face by a navy velvet Alice band; her eyes, gentle and grey, were humorous and direct. Her smile was friendly and yet Hanna was sensing a hidden hesitancy in its depths, as if she were half-afraid of being rebuffed.

‘Now, that’s an interesting notion,’ Hanna responded with a genial laugh. She was used to putting people at their ease, was good at it, in fact. ‘I wonder where the past life might have been?’ she mused. ‘And was it during this incarnation, or an earlier one?’

Clearly pleased to be taken up on the playful challenge, Riona said, ‘I guess the possibilities are endless and not a little fascinating.’

Hanna laughed again, her gentle blue eyes lighting with mischief, her fair-skinned and lovely face flushing with pleasure. ‘Seriously, have we met before?’ she asked. ‘You do seem ... familiar? If so, I’m sorry for not remembering,’ she quickly added. It was rude, pompous even, to have forgotten someone’s name, never mind their existence, and she never felt comfortable trying to excuse it with the fact that she and her husband had such a wide and varied network of friends, family and business associates.

‘Ah, Hanna! There you are.’ Emerging from a nearby clutch of dark-suited men came the man of the hour, her husband, Jack. Though not conventionally handsome – his eyes were too narrow, his nose too large and jaw too prominent to make him so, his imposing height, broad shoulders and high-wattage smile rarely failed to make him stand out in a crowd. They were also known to cause several female hearts to beat a little faster. The fact that he was one of the most prominent businessmen in the region also earned him a great deal of attention, and respect, for he was known to be a tough, but fair-minded and generous employer.

‘Are you enjoying yourself?’ she asked as he reached her. ‘I’d like to introduce you to ...?’

‘Jack, over here!’ someone shouted. It was the newly elected

та щирими. Її посмішка була привітною, але Ханна відчувала в ній приховану нерішучість, ніби вона боялася отримати відмову.

— Цікава думка, — відповіла Ханна, привітно сміючись. Вона добре вміла розташовувати людей до себе. — Цікаво, де могло бути це минуле життя? — замислилася вона. — І чи було це під час цієї інкарнації, чи раніше.

Явно задоволена тим, що її грайливий виклик був підтриманий, Ріона сказала:

— Гадаю, можливості безмежні і неабияк захопливі.

Ханна знову засміялася, в її ніжних блакитних очах заграли бісики, а світле і миле обличчя почервоніло від задоволення.

— Серйозно, ми раніше не зустрічалися? — запитала вона. — Ви здаєтесь мені... знайомою? Якщо це дійсно так, то вибачте, що не пам'ятаю, — швидко додала вона.

Це якось грубо, навіть пихато, забути чиясь ім'я, не кажучи вже про саму людину, і їй завжди було некомфортно виправдовуватись тим, що вона та її чоловік мають таке широке і різноманітне коло друзів, родичів та ділових партнерів.

— А, Ханно! Ось ти де.

З групи чоловіків у темних костюмах вийшов головний герой дня — її чоловік Джек. Хоча він не був надто привабливим за загальноприйнятими стандартами — його очі були занадто вузькими, ніс занадто великим, а щелепа занадто випуклою, — його високий зріст, широкі плечі та яскрава посмішка не могли не виділяти його з натовпу. Його поява змушувала серця жінок битися трохи швидше. Той факт, що він був одним з найвидатніших бізнесменів у регіоні, також приносив йому велику увагу і повагу, адже він був відомий як жорсткий, але справедливий і щедрий роботодавець.

— Вам усе подобається? — запитала вона, коли він підійшов до неї. — Я хотіла б представити вам...?

— Джеку, ходи-но сюди! — хтось крикнув. Це був новообраний мер, чия кампанія Джек активно підтримував. Джек, зберігаючи посмішку, про бурмотів під ніс:

— Чи вже час дати йому знати, хто тут головний?

Metro mayor, whose campaign Jack had robustly supported; Jack maintained his smile as he muttered under his breath, 'Is it time yet to let him know who's boss?'

Suppressing a laugh as she glanced at Riona, Hanna said, 'Way too early. And don't forget, you like him.'

He grinned. 'Why aren't you mingling?' he asked, already starting to leave.

'I am.' She would have added that she'd just come from the ladies and had made a new acquaintance on the way, but he'd already gone and anyway it seemed a bit presumptuous to make such a claim of Riona Byrne. 'Sorry,' she said to her, 'I'll introduce you later when he's less in demand. Unless you already know him?' No, she couldn't – Jack would never have been so rude as to ignore someone he knew.

Appearing amused, Riona said, 'This is the first time our paths have actually crossed – and is there ever a time when he isn't in demand?'

Hanna rolled her eyes.

'Not really.'

Riona smiled.

'So this evening is to celebrate him taking the title of West Country Businessman of the Year for the fourth time in a row?'

Hanna regarded her openly, enjoying the gentle mockery that seemed to have no edge to it, only a smooth, easy sense of irony.

'We are indeed,' she confirmed. 'He'll tell you he doesn't put any store by these accolades, but between us, I know he enjoys them.'

Then realizing she could be talking to a journalist, she wished she could take it back.

'And what about you?' Riona probed. 'Does it bother you to be famous?'

Hanna had to laugh.

'I'd hardly describe myself as that,' she countered, giving a wave to someone she knew, 'but since you ask, there are times when we'd both prefer a little more anonymity.'

Придушуючи сміх, Ханна поглянула на Ріону і сказала:

— Занадто рано. І не забувай, що він тобі подобається.

Він посміхнувся.

— Чому ти не спілкуєшся з іншими? — запитав він, вже починаючи йти.

— Я спілкуюся.

Вона хотіла додати, що щойно прийшла з дамської кімнати і по дорозі встигла познайомилася, але він уже пішов, та й взагалі було б трохи зухвало говорити таке про Ріону Бірн.

— Вибачте, — сказала вона їй, — Я познайомлю вас пізніше, коли він буде менш заклопотаний. Чи може ви вже з ним знайомі?

Ні, навряд чи — Джек ніколи не був би настільки грубим, щоб ігнорувати того, кого знав.

Ріона задоволено сказала:

— Наші шляхи перетнулися вперше. А він взагалі колись буває не заклопотаним?

Ханна закотила очі.

— Ні.

Ріона посміхнулася.

— Тож сьогоднішній вечір присвячений тому, що він вчетверте поспіль отримав титул «Бізнесмен року Західного краю»?

Ханна пильно подивилася на неї з легким глузуванням, яке, здавалося, не мало ніякої гостроти, а лише легке, невимушене почуття іронії.

— Так, саме так, — підтвердила вона. — Він скаже вам, що йому бай-дуже на ці нагороди, але між нами, я знаю, що йому це подобається.

Потім, усвідомивши, що зараз перед нею може бути журналістка, вона пошкодувала, що не може взяти свої слова назад.

— А як щодо вас? — поцікавилася Ріона. — Вам не докучає слава?

Ханна не могла не посміхнутися.

— Я не вважаю себе відомою, — відповіла вона, помахавши рукою знайомому, — але, оскільки ви запитали, то зізнаюсь, що бувають моменти, коли нам обом хочеться залишитися непомітними для інших.

Насправді за двадцять три роки шлюбу було чимало випадків, коли

In fact there had been plenty of occasions during the twenty-three years of their marriage when they'd wanted nothing more than to shut out the rest of the world, but she certainly wasn't going to get into any of them now. Her eyes alighted briefly on a male figure in a group beneath the late flowering mulberry tree and her heart contracted. She knew he'd been watching her, had felt it since his arrival, but he wasn't looking her way now.

Riona said, 'I guess I'm hogging your company when I'm sure everyone here wants to talk to you.'

Hanna's gaze roamed the elegantly dressed clusters of people spread out around the lawns and colourful flower beds and said wryly, 'They seem to be managing just fine. Can I ask, are you a reporter?' she said.

Riona's eyebrows rose in surprise.

'No. I'm sorry if I gave that impression.'

Hanna said, 'So what do you do, Mrs ... Ms ...?'

'Actually, it's Doctor, but please call me Riona. And is it OK to call you Hanna?'

'Of course. Everyone does, even people who don't know me. Jack often goes for Han, or even Hanny – very annoying. I tend to call him Jacky if he does that.'

She wanted to ask what sort of doctor Riona was, and who she had come with, but was afraid it might sound as though she was challenging her right to be there. She didn't remember seeing her name on the guest list.

In timely answer to one of her questions, Sebastian – Seb – Goodman, Professor of Social and Political Theory from Bristol University, and one of Jack's oldest and dearest friends, came to drape an arm around Riona's shoulders.

'I see you two have met,' he declared.

Hanna knew him well enough to tell from his slightly flushed face and glittering blue eyes how attracted he was to Riona Byrne. He was quite a looker himself, with his thick blond hair, chiselled jaw and

вони хотіли лише одного — відгородитися від решти світу, але зараз вона точно не збиралася про це згадувати. Її погляд на мить зупинився на чоловічій постаті в групі людей під пізно квітучою шовковицею, і її серце стиснулося. Вона знала, що він спостерігав за нею, відчувала це з моменту його приходу, але зараз він не дивився в її бік.

Ріона сказала:

— Мабуть, я вас затримала. Впевнена, що всі тут хочуть з вами поговорити.

Ханна поглянула на елегантно вбраних людей, які розійшлися по гazonах і барвистих квітниках, та іронічно сказала:

— Здається, вони чудово справляються без мене. Можна спитати дещо, ви журналістка? — сказала вона.

Ріона здивовано підняла брови.

— Ні. Вибачте, якщо я справила таке враження.

— То чим ви займаєтеся, пані... панно...? — спитала Ханна.

— Насправді, я доктор, але, будь ласка, називайте мене Ріона. Можна звертатися до вас Ханна?

— Звичайно. Всі так мене називають, навіть ті, хто мене не знає. Джек часто називає мене Хан або навіть Ханні — це дуже дратує. Я зазвичай називаю його Джекі, коли він так робить.

Вона хотіла запитати, в якій галузі Ріона отримала докторський ступінь і з ким вона прийшла, але побоялася, що це може виглядати як заперечення її права бути тут. Вона не пам'ятала, щоб бачила її ім'я у списку гостей.

Якраз під час відповіді на одне з її запитань, Себастьян, або просто Себ, Гудман, професор соціально-політичної теорії у Брістольському університеті і один із найстаріших та найближчих друзів Джека, підійшов і обійняв Ріону за плечі.

— Бачу, ви вже познайомилися, — сказав він.

Ханна знала його достатньо добре, щоб зрозуміти з його злегка почервонілого обличчя та блискучих блакитних очей, як сильно він зацікавився Ріоною Бірн. Він сам був досить привабливим чоловіком, з густим світлим волоссям, виразним підборіддям і досить гарною статуєю, але від

pretty good physique, but since his wife's passing two years ago, he'd shown no interest in meeting anyone else.

'How are you, Han? Looking great, as usual,' he said, kissing her lightly on the cheek. 'Did Riona tell you she's a fan?'

Wincing, Riona said, 'It's not exactly what I said. More an admirer,' she informed Hanna.

Pulling a contrite face, Seb said, 'I've obviously misspoken, so forgive me, ladies. Can I get you both a drink? Your glasses are empty and I have it on good authority that the vino on offer is pretty easy on the palate.'

It was Badger's Bluff, a chardonnay from a vineyard right here in the centre of Clifton – Jack and Hanna liked to keep things local where they could – and she was pleased to hear Seb, a known wine buff, talking up the vintage.

Aware of Jack's repeated glances in her direction, and others trying to get her attention now, Hanna said, 'Time for me to mingle, but it was lovely to meet you, Riona. I hope you're staying for the speeches.' Her eyes shone with mischief and, to her delight, Riona picked up on it.

'Wouldn't miss them for the world,' she assured her with a dryness that made Hanna laugh out loud.

As she moved away, soon swamped by other guests (a few minutes with her was the next best thing to an audience with Jack), she could feel herself being watched by the man beneath the mulberry tree. She took care to stay away, was determined not to look at him at all, but his scrutiny was like a tether, trying to reel her in. She was strong enough to resist, at least for now.

Everyone was here, from the uniformed High Sheriff (a position both Jack and his now-deceased father had held at various times over the years); all three mayors – Lord, Metro and City; at least

коли померла його дружина два роки тому він не виявляв інтересу до знайомств з іншими жінками.

— Як ти, Хан? Як завжди маєш гарний вигляд, — сказав він, легенько поцілувавши її в щоку. — Ріона сказала тобі, що вона твоя фанатка?

Скривившись, Ріона відповіла:

— Я не зовсім так сказала. Скоріше, просто шанувальниця, — повідомила вона Ханні.

З винуватим виразом обличчя Себ сказав:

— Я, очевидно, неправильно висловився, тож прошу вибачення, дами. Можу я запропонувати вам випити? Ваші келихи порожні, а згідно з інформацією від мого надійного джерела, це вино дуже приємне на смак.

Це було Баджерс Блаф, шардоне з виноградника, розташованого тут, у центрі Кліфтона — Джек і Ханна полюбляли за можливістю купувати місцеві продукти — і їй було приємно чути, як відомий поціновувач вина Себ хвалив цей сорт.

Помітивши, що Джек неодноразово поглядає в її бік, а інші намагаються привернути її увагу, Ханна сказала:

— Мені час поспілкуватися з гостями, але було приємно з вами познайомитися, Ріоно. Сподіваюся, ви залишитесь на промову.

В її очах засяяла іскорка, і, на її радість, Ріона це помітила.

— Я б за ніщо в світі не пропустила таке, — сухо відповіла вона, що змусило Ханну голосно розсміятися.

Не встигла вона відійти, як вже опинилася в оточенні інших гостей (кілька хвилин з нею були майже як аудієнція з Джеком), але її не покидало відчуття, що чоловік під шовковицею стежить за нею. Вона намагалася триматися подалі, була рішуче налаштована не дивитись на нього, але його пильний погляд був наче магніт, що намагався притягти її до себе. Вона була достатньо сильною, щоб протистояти цьому, принаймні поки що.

Тут були всі: Головний шериф в уніформі (цю посаду протягом багатьох років по черзі обіймали Джек і його покійний батько); усі три мери —

two dozen members of the exclusive Society of Merchant Venturers, Jack being amongst their number; at least two High Court judges; several prominent barristers; the grand maître of the Bordeaux Commanderie; and many of the city's leading businessmen and -women.

As she listened, laughed, commiserated and flirted her way around the party, she found herself glancing about for Riona Byrne. She saw that she and Seb were talking to Bob Reeves, former president of the Rugby Football Union and grower of Badger's Bluff.

'Ah ha! Here you are. I'm so sorry we're late.'

Recognizing the breathless voice of one of her dearest friends, Hanna turned to embrace her. 'Hello you,' she said delightedly. 'Traffic bad?'

'Tell me about it.' Andee Lawrence kept her hands on Hanna's shoulders as they gazed into one another's eyes, wanting to intuit if there were any secrets to be shared, problems to solve, or good news to celebrate?

Andee was around the same age as Hanna, slightly taller but just as slender and, where Hanna's hair was a delicate strawberry-blonde, Andee's glorious shoulder-length curls were exotically raven. It was her arresting aquamarine eyes that were her most compelling feature, however. They drew a person in instantly, and they also never missed a thing, which had made Andee an excellent detective in the past – and, albeit in a less formal capacity, still did.

She looked around, clocking the other guests, many of whom she knew, if only slightly.

'Where's Graeme?' Hanna asked, referring to Andee's partner; his property development company was currently partnering with

лорд-мер, метрополійний мер і міський мер¹; щонайменше два десятки членів закритого Товариства купців-підприємців, серед яких був і Джек; щонайменше два судді Вищого суду; кілька видатних адвокатів; гран-метр Бордоської командорії²; та багато провідних бізнесменів і бізнес-леді міста.

Поки вона слухала гостей, сміялася, співчувала і фліртувала на вечірці, її погляд шукав Ріону Бірн. Вона побачила, що та разом із Себом розмовляють із Бобом Рівзом, колишнім президентом Союзу регбі та виробником Баджерс Блаф.

— Ага! Ось ти де. Вибач, що ми запізнилися.

Впізнавши задиханий голос однієї зі своїх найближчих подруг, Ханна повернулася, щоб обійняти її.

— Привіт, — радісно сказала вона. Затори?

— Не те слово.

Енді Лоуренс тримала руки на плечах Ханни, дивлячись їй в очі, намагаючись зрозуміти, чи є якісь секрети, якими потрібно поділитися, проблеми, які потрібно вирішити, або хороші новини, які потрібно відсвяткувати?

Енді була приблизно того ж віку, що й Ханна, трохи вища, але така ж струнка, і якщо волосся Ханни було ніжно-русявим, то пишні кучері Енді до плечей були яскраво-чорними. Однак найпривабливішою рисою Енді були її дивовижні аквамаринові очі. Вони миттєво притягували погляд і ніколи нічого не пропускали, що в минулому зробило Енді чудовим детективом — і, хоч і в менш офіційному статусі, але так було і досі.

Вона оглянула інших гостей, багатьох з яких знала, хоча й не дуже добре.

— Де Грем? — запитала Ханна, маючи на увазі партнера Енді; його компанія з розвитку нерухомості наразі співпрацювала з компанією Джека над проєктом Міністерства оборони в Північному Девоні.

¹ У Великій Британії в одному місті або регіоні можуть одночасно існувати кілька посад мера з різними функціями. Лорд-мер виконує переважно церемоніальну роль і представляє місто на офіційних заходах; метрополійний мер керує ширшою міською агломерацією та має виконавчі повноваження (зокрема у сфері транспорту й економіки); міський мер очолює адміністрацію конкретного міста.

² Grand maître of the Bordeaux Commanderie — почесний титул керівника елітного винного братства у Франції, пов'язаного з регіоном Бордо. Такі командорії займаються збереженням традицій, популяризацією вин та мають церемоніальний, престижний характер.

Jack's on a Ministry of Defence project based in North Devon.

'He got waylaid as we came in,' Andee replied, 'and I'm sure he's found Jack by now. Who's that over there?' she asked, nodding in the direction of the mulberry tree. 'He seems very interested in ... you?'

Hanna said, 'I'm sure it's you he's looking at, wondering who you are.'

Andee was amused. 'And he is ...?' she prompted.

'Hugo Astor. He's heading up our in-house legal team now that Ernst Samuels has retired.'

Andee's eyebrows rose. 'He's very ... physical,' she commented dryly.

Hanna spluttered a laugh. That was certainly one way of describing the man who oozed masculinity to the point of carnality. In fact, in her opinion – despite his looks – he was a pretty loathsome character: cocksure, self-satisfied, egocentric, pompous and, though it pained her to admit it, apparently brilliant at his job.

Wanting to steer Andee away before he realized they were discussing him, she signalled to a waiter and took two full flutes of champagne from his tray.

'Lovely to see you,' she said, clinking her glass against Andee's.

'Likewise,' Andee responded. 'Are you sure it's OK for us to stay for a few nights?'

'Are you kidding? I've been looking forward to it.'

It wasn't as if they didn't have the room – they had so much of it at their family home in the Chew Valley that sometimes she and Jack had to text or call to find out where the other was in the house or the grounds.

'Excellent, so we'll have plenty of time to chat.' Andee sipped her drink and made a swift survey of the gathering. 'I see the local high-fliers are out in number,' she commented.

'Still mostly white, over-privileged and entitled,' Hanna

— Він затримався на вході, — відповіла Енді, — і я впевнена, що він уже знайшов Джека. Хто це там? — запитала вона, кивнувши в бік шовковиці. — Здається, ти його зацікавила.

Ханна сказала:

— Я впевнена, що він дивиться на тебе, бо йому цікаво, хто ти така.

Енді це розвеселило.

— А хто він? — почала вона.

— Г'юго Астор. Тепер, після виходу Ернста Самуельса на пенсію, він очолює наш внутрішній юридичний відділ..

Енді підняла брови.

— Він дуже... фізичний, — сухо прокоментувала вона.

Ханна розсміялася. Це, безперечно, був один зі способів описати чоловіка, який випромінював мужність аж до непристойності. Насправді, на її думку, незважаючи на його зовнішність, він був досить огидним персонажем: самовпевненим, самовдоволенним, егоцентричним, пихатим і, хоч як би не хотілося це визнавати, явно професіоналом своєї справи.

Бажаючи відвести Енді подальше, перш ніж він зрозумів, що вони обговорюють його, вона покликала офіціанта і взяла у нього два повних келихи шампанського.

— Рада тебе бачити, — сказала вона, цокнувшись своїм келихом об келих Енді.

— Я теж, — відповіла Енді. — Ти впевнена, що ми можемо залишитися на кілька ночей?

— Ти жартуєш? Я з нетерпінням цього чекала.

Не те щоб у них не було місця — навпаки у їхньому сімейному будинку в долині Чу було так багато місця, що іноді вона і Джек мусили писати повідомлення один одному або дзвонити, щоб дізнатися, де саме в будинку або на території перебуває інший.

— Чудово, тож у нас буде багато часу для розмов, — Енді зробила ковток і швидко оглянула присутніх. — Бачу, місцева еліта зібралася в повному складі, — прокоментувала вона.

— Всього на всього надмірно привілейовані та розпечені люди, — пробурмотіла Ханна, — але з добрим серцем. Вона додала з посмішкою:

muttered, 'but generally good at heart.' She added with a smile, 'So how is life in Kesterly-on-Sea?'

Andee groaned. 'Crazy, but it's that time of year. Tourists fighting for deckchairs and spilling all over the pavements; cafés and pubs struggling to keep up with the crowds; teens beach-partying into the small hours ... Frankly, it's good to get away for a spell.'

Wryly, Hanna said, 'And presumably no one's gone missing, or been murdered or kidnapped, so your extra-special services are not currently required?'

Andee smiled.

'Correct. Now, who's here that I should meet? Either of the children around, by the way?'

'Leo's is in Italy,' Hanna replied, referring to her and Jack's twenty-one-year-old son, who had recently graduated from Birmingham Uni with a 2:1 in business development. 'And Caitlin's taken the baby to stay with friends in Wales for a while.'

Even as she spoke her daughter's name, she could feel her heart tightening and twisting. Their rebellious eighteen-year-old was a uni no-show and regular pot-smoker, as well as mother to adorable eighteen-month-old Sofia. Much of the time Sofia's care fell to Jack's stepmother, Jenny.

'And what about your two?' she asked, certain already that Andee's perfect two – both a little older than Leo and Cait, and from her first marriage – were excelling in their chosen fields.

Before Andee could answer, Jack and Graeme swooped in on them, closely followed by a photographer who wanted shots of the four together – then of Hanna and Jack, followed by just Jack, then Hanna. By the time it was all over, Andee and Graeme had joined other friends, and Jack was talking to the party organizers about where to stand to deliver his speech.

The sun had dropped below the horizon by now, and all attention was starting to focus on Jack as he took his place in front of the Orangery. Hanna walked back a few paces and slipped quietly into

— То як життя в Кестерлі-он-Сі?

Енді зітхнула.

— Божевільне, але зараз якраз розпал сезону. Туристи борються за шезлонги і розливають напої на тротуарах; кафе і паби ледве встигають обслуговувати натовп; підлітки веселяться на пляжі до ранку... Чесно кажучи, добре на деякий час вирватися звідти.

Ханна іронічно сказала:

— І, мабуть, ніхто не зник, не був убитий чи викрадений, тож твої особливі послуги зараз не потрібні?

Енді посміхнулася.

— Правильно. А хто тут є, з ким я маю познайомитися? До речі, а де діти?

— Лео в Італії, — відповіла Ханна, маючи на увазі їхнього з Джеком 21-річного сина, який нещодавно закінчив Бірмінгемський університет з відзнакою у галузі розвитку бізнесу. — А Кейтлін взяла дитину і поїхала на деякий час до друзів в Уельс.

Навіть коли вона вимовляла ім'я своєї дочки, вона відчувала, як серце стискається. Їхня бунтівна 18-річна дочка не з'являлася в університеті, регулярно курила марихуану і була матір'ю чарівної півторарічної Софії. Більшу частину часу доглядом за Софією займалася мачуха Джека, Дженні.

— А як ваші двоє? — запитала вона, вже впевнена, що ідеальні діти Енді від першого шлюбу, трохи старші за Лео і Кейт, досягли успіху в обраних професіях.

Перш ніж Енді встигла відповісти, до них підбігли Джек і Грем, а за ними — фотограф, який хотів сфотографувати їх усіх чотирьох разом, потім Ханну і Джека, а потім тільки Джека, а тоді Ханну. Після цього Енді і Грем пішли до інших друзів, а Джек розмовляв з організаторами вечірки про те, де йому стояти, щоб виголосити свою промову.

Сонце вже сховалося за горизонтом, і тепер уся увага перейшла до Джека, який зайняв своє місце перед Оранжересю. Ханна відійшла на кілька кроків назад і тихо сховалася в тіні, відчуваючи потяг до своєї улюбленої частини саду. Для більшості таким місцем є грот — вражаюча штучна печера, вирита в дальньому схилі пагорба. Його стіни та стеля були прикрашені

the shadows, feeling the pull of her favourite part of the gardens. For most it would be the grotto – a spectacular man-made cave dug into the far hillside. Its walls and ceilings were decorated with hundreds of species of seashells and coral that Thomas Goldney III had transported from the Caribbean during the eighteenth century. There were moves afoot now to rename this historic hall and gardens, given Goldney's links to the triangular slave trade that had firmly placed him and many Bristol merchants amongst the wealthiest men of their time.

Moving past the grotto, Hanna wandered up the gentle slope of the hillside, passing the tower with its smooth stone walls and castellated rooftop. She arrived at a long, grassy walkway raised above the gardens, with the city spread out below. In daylight, and in winter when there were no leaves on the trees, there were spectacular views down to the harbour and all the way across to Dundry Hill in the distance, the start of the Mendips.

She was lit only by moonlight as she slipped in front of the statue of Androcles, the lion wrapped around his sculpted body like a weathered cloak. She inhaled the fresh grassy scent of the nearby orchard and warm night air, and could hear Jack's voice far behind, though not what he was saying. She didn't need to listen; she knew the speech well, having helped to write it. She wondered if he'd noticed her walking away, if anyone had.

She was invisible to the crowd now, melding into the statue's shadow, her pale dress making her appear almost ethereal.

She didn't hear anyone approaching, no footsteps in the soft earth, no whisper of breath or rustle of clothing. She was only aware of him coming to lean against the plinth beside her, when gravity seemed to disappear and her senses began to swim.

Neither of them spoke, or touched, merely stood motionless and silent, the sounds of the party distant and strange, as though they belonged to another world. She could feel the thickening beat in her

сотнями видів мушель і коралів, які Томас Голдні III привіз з Карибського моря у XVIII столітті. Зараз йдуть переговори про перейменування цього історичного залу та садів, з огляду на зв'язки Голдні з трансатлантичною работоргівлею³, яка зробила його та багатьох брістольських купців одними з найбагатших людей того часу.

Минувши грот, Ханна піднялася пологим схилом пагорба та пройшла повз вежу з гладкими кам'яними стінами і зубчастим дахом. Вона вийшла на довгу, вкриту травою доріжку, що здіймалася над садами, а внизу розкинулося місто. У денний час і взимку, коли на деревах не було листя, звідси відкривався чудовий вид на гавань і аж до Дандрі-Хіл, де починаються Мендипські пагорби.

Під місячним сяйвом вона прослизнула повз статую Андрокла з левом, який обіймав його тіло, наче пошарпаний плащ. Вона вдихнула свіжий трав'яний аромат сусіднього саду і тепле нічне повітря. Десять далеко позаду було чути голос Джека, але було важко розібрати слова. Їй не потрібно було слухати; вона добре знала цю промову, бо допомагала її писати. Вона замислилася, чи він помітив, що вона відійшла, чи хтось інший це помітив.

Зараз вона була невидима для натовпу, зливаючись із тінню статуї, а її світле плаття робило її майже неземною.

Вона не чула, щоб хтось наближався, ні кроків по м'якій землі, ні шепоту дихання чи шелесту одягу. Вона лише відчула, як він підійшов і сперся на постамент поруч із нею, і тоді, здалося, земля пішла з-під ніг, а її свідомість почала затуманюватися.

Вони стояли на відстані й не вимовили жодного слова, а вдалині було чути дивні звуки вечірки, що ніби належали до іншого світу. Вона відчувала, як серце в грудях почало битися все сильніше, як дихання стає поверхневим і боязким. Вона відчувала його так само, ніби його руки й губи торкалися її, ніби він усією силою свого бажання проникав у саму її сутність.

— Тобі не слід тут бути, — прохрипіла вона.

У його голосі пролунала посмішка, коли він сказав:

— Але ти знала, що я прийду.

³ Трансатлантична работоргівля — це перевезення поневолених людей з Африки для праці на плантаціях у Північній та Південній Америці, зокрема на територіях сучасної Бразилії, південних штатів США, Карибських островів, Колумбії та Еквадору.

chest, was aware of her breath, shallow and fearful. She was as alive to him as if his hands and mouth were on her and he was pushing the force of his desire all the way into her.

‘You shouldn’t be here,’ she croaked.

There was a smile in his voice as he said, ‘But you knew I’d come.’

She could tell that he was looking at her, but she couldn’t look at him. She knew if she did she would lose control; it was already slipping away. She wanted him with an urgency that could so easily override everything else; that always did.

The last time they’d been in these gardens, less than a fortnight ago, at a mutual friend’s wedding, they’d walked along this grassy bank to the rotunda, where he’d taken her, swiftly, violently, almost without feeling, his brutal hands clasped around her hips, hawk-like eyes alert to discovery. It had been as if he were doing her a favour, bringing her to a breathless, shattering climax before walking away. It was always like that and she couldn’t get enough of it.

She knew already that it was going to be no different this evening.

CHAPTER TWO

Hanna woke slowly, blearily, opening her eyes to a silvery wash of moonlight spreading about the room. It took a moment for her to register that she was in her and Jack’s bed, at home. The tall sash windows of their master suite were open to allow in a welcome night breeze, along with the scent of damp, summery countryside.

Beside her, Jack was sprawled out on his back, fast asleep. It took a lot to wake him.

She lay still, listening, wondering what might have disturbed her, certain that something had, but she could detect no unusual sounds. They were quite remote here, on the slopes of the Chew Valley, surrounded by six acres of their own land that rambled and

Вона відчувала, що він дивиться на неї, але не могла поглянути на нього. Вона знала, що якщо це зробить, то втратить контроль, що в принципі вже і сталося. Вона хотіла його так сильно, що це могло легко затьмарити все інше. Так було завжди.

Востаннє вони були в цих садах трохи менше двох тижнів тому, на весіллі спільного друга, і йшли вздовж цього трав’янистого берега до альтанки, де він взяв її швидко, жорстоко, майже без почуттів. Його грубі руки обхопили її стегна, а очі, як у яструба, пильно стежили, чи ніхто їх не бачить. Це було так, ніби він робив їй послугу, довівши її до задиханого, приголомшливого піку задоволення, перш ніж піти. Так було завжди, і вона не могла насититися цим.

Вона вже знала, що цього вечора буде так само.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Ханна поволі розплющила очі і побачила кімнату, наповнену сріблястим сяйвом місячного світла. Їй знадобилася трохи часу, щоб усвідомити, що вона лежить у ліжку разом із Джеком, у себе вдома. Високі вікна їхньої спальні були відчинені, щоб впустити приємний нічний бриз і аромат вологого літнього села.

Джек лежав на спині біля неї, та міцно спав. Його було важко розбудити.

Вона лежала нерухомо, прислухаючись до тиші навколо та гадала, що могло її розбудити. Вона була впевнена, що щось сталося, але не чула жодних незвичайних звуків. Тут, на схилах долини Чу, вони почувалися відірваними від усього світу: два гектари їхньої землі тягнулися до самих берегів озера Блегдон. Межі території та ворота були максимально захищені; великий георгіанський будинок, пам’ятка архітектури II категорії, із сімома

stretched down to the shores of Blagdon Lake. Their boundaries and gates were as secure as they could be made, the large Grade II Georgian property, with its seven bedrooms and bathrooms, was fully protected by cameras and alarms, as were all of the outbuildings.

She'd always felt safe here. Unlike some of their neighbours, they hadn't experienced any break-ins, or gratuitous vandalism, although they were never sanguine about this good fortune; the time could always come when someone decided to target them.

Pushing back the covers, she padded over to a window that overlooked the front drive, not really expecting to see anyone or anything out of place, only to enjoy the cooling air.

A fox darted across the lawn and disappeared into the woods that bordered the approach road. Moments later, its eyes appeared from between the trees, yellowy-crimson and staring, as if it knew she was there, watching, and it was watching her back.

Feeling restless, she moved across to the other side of the room to gaze down to the lake. It was a vast, sprawling swathe of black at this hour, with bright moonlight spilling in ripples over its glassy surface. There was no one out there, nothing to see apart from a sprinkle of lights on the far shore and the skitter of a duck or goose breaking the calm of the water. A barn owl hooted and somewhere, at a distance, the roar of a motorcycle faded into the silence.

Reaching for a thin cotton wrap, she slipped it on and let herself quietly out of the room. On the rare occasions when she and Jack were alone in the house, she wouldn't bother to cover up, but Andee and Graeme were with them tonight and she'd rather not embarrass them, or herself, should one of them venture downstairs in search of iced water.

She went barefoot along the landing and took the front stairs, wide and grand, sweeping down to the large entrance hall below. She turned to continue on to the kitchen. It occupied the west wing of the house, with four sets of arch-topped French doors to one side, and three more to the back that opened onto a wraparound terrace, where

спальнями та ванними кімнатами, цілодобово охоронявся камерами й сигналізаціями — так само, як і всі господарські будівлі.

Вона завжди відчувала себе тут у безпеці. На відміну від інших сусідів, вони не стикалися з крадіжками чи вандалізмом. Однак не варто сильно сподіватися на свою удачу, адже завжди міг настати момент, коли хтось вирішить на них націлитися.

Відкинувши ковдру, вона підійшла до вікна, що виходило на під'їзну дорогу, не сподіваючись побачити когось чи щось незвичне, а лише щоб насолодитися прохолодним повітрям.

Лисиця пробігла по газону і зникла в лісі, що межував з дорогою. За мить її жовтувато-червоні пильні очі з'явилися між деревами, ніби руда знала, що жінка стоїть там і дивиться на тварину, а та дивиться у відповідь.

Відчуваючи неспокій, вона перейшла на інший бік кімнати, щоб подивитися на озеро. О цій годині воно здавалося величезною чорною плямою, на гладенькій поверхні якої виднілися яскраві місячні відблиски. Навколо не було ні душі — тільки далекі вогні виднілися на березі й чути було швидкий шурхіт качки чи гуски, що порушували спокій води. Раптом пролунав крик сови, і десь далеко рев мотоцикла зник у тиші.

Вона накинула на себе тонкий бавовняний халат і тихо вийшла з кімнати. У тих рідкісних випадках, коли вони з Джеком залишалися в будинку наодинці, вона не турбувалася про те, щоб вдягнути щось. Однак сьогодні з ними були Енді і Грем, тому вона не хотіла ставити їх, а також себе, в незручне становище, якщо хтось із них вирішить спуститися вниз попиту холодної води.

Вона пройшла босоніж широкими розкішними сходами і спустилася до великого вестибюлю. Потім повернула і попрямувала до кухні, що знаходилася в західному крилі будинку. Кухня мала четверо аркових двостулкових дверей з одного боку і ще троє позаду, які виходили на терасу, навколо якої були клумби та столики з парасольками, а посередині — фонтан. Нижнім садом пролягала трав'яниста стежка, яка тягнулася через луг з польовими квітами аж до озера.

flower beds and tables with parasols were arranged around a central fountain. A grassy footpath led through the lower garden and snaked on down through a wild-flower meadow all the way to the lake.

The land had been bought by Jack's great-great-grandfather, back in the early 1800s, but it had been his son, John Madden III, who'd built the first house on the plot based on a design by William Kent. It had been added to and modernized considerably during the ensuing two centuries, but it retained most of its original fireplaces, cornices, pillars, and the typical symmetrical form and fenestration of the original era, while providing all the necessary comforts of a twenty-first century home.

Although Hanna didn't hail from quite such an exalted background, both her parents had been eminent surgeons, highly respected in their fields, particularly her mother, and she herself had gone to all the right schools. As her mother had put it when Hanna had told her she and Jack were to be married, 'Well, he has no reason to be ashamed of you, so let's be thankful for that.'

So typical of her mother.

Finding the kitchen empty, she stood in the darkness for a moment, still uncertain whether she'd been woken by someone or something outside. The valley was teeming with wildlife, so it was no real surprise when a security light was triggered outside the stables. Nevertheless, it caused her a moment's unease as she fleetingly recalled the detestable Marius Hansen triggering the lights one night when he shouldn't have been there. He was the older brother of a girl – Freya – who'd once taken care of the horses, and had disappeared when his sister had left her job a couple of years ago. They might be mostly forgotten now; however, brief moments such as this one could remind Hanna of how uncomfortable Marius used to make her. It was if he was seeing more than she'd ever want him to, or knew things about her that he might one day try to use against her.

Shrugging off the unwelcome memory, she turned on a single lamp and gazed at her own ghostly reflection in the night-darkened

Цю земельну ділянку придбав прапрапрадід Джека на початку ХІХ століття, але саме його син, Джон Медден ІІІ, побудував тут перший будинок на основі проєкта Вільяма Кента.

Протягом наступних двох століть будинок значно розширили та вдосконалили, однак вдалося зберегти більшу частину оригінальних камінів, карнизів, колон, а також типову симетричну форму і вікна тої епохи, в якій він був побудований, при цьому забезпечуючи всі необхідні умови для комфортного життя у ХХІ столітті.

Ханна не походила з такого знатного роду. Тим не менш, обидва її батьки були видатними хірургами, дуже шанованими у своїх галузях, особливо її мати, а сама дівчина навчалася у найкращих школах. Як сказала її мати, коли Ханна повідомила їй, що вона і Джек збираються одружитися:

— Ну, йому немає чого соромитися тебе, тож давай будемо вдячні за це.

У цьому була вся її мати.

Кухня була порожньою.

На якусь мить вона застигла в темряві, все ще сумніваючись, чи її збудив шум саме знадвору. У долині було чимало диких тварин, тож не було нічого дивного в тому, що біля стайні спрацювало охоронне світло. Проте це викликало в неї миттєве занепокоєння, бо вона мимоволі згадала, як одного разу вночі це світло спрацювало через огидного Маріуса Гансена, який не мав там бути. Він був старшим братом Фреї, яка колись доглядала за кіньми. Кілька років тому дівчина покинула роботу, і її брат також зник. Зараз про них, мабуть, майже забули, проте такі короткі моменти, як цей, нагадували Ханні, як неприємно вона почувалася через Маріуса. Здавалося, ніби він бачив більше, ніж вона хотіла, або знав таке, що одного дня міг би використати проти неї.

Відкинувши неприємні спогади, вона увімкнула одну лампу і подивилася на своє темне відображення у вікні. Тепер хтось дійсно дивився на неї: жінка з блідим обличчям, розпатланим руським волоссям і бездонними очима.

Що та жінка там думала про її відображення тут? Чи зробила б ця невизначна, але пильна примара те, що вона зробила біля статуї Андрокла, поки

window. Now someone really was staring in at her: a woman with a pale face and messy, strawberry blonde hair and fathomless eyes. What did that woman out there think of her reflection in here? Would that vague yet watchful apparition have done what she had at Androcles' statue while Jack was giving his speech?

By the time she and Jack had left the party with Andee and Graeme, there had been no sign of the man who'd joined her at the statue. Earlier on in the evening, she'd spotted him talking to Riona Byrne, laughing and flirting as though they might actually know one another. As if sensing her eyes on him, he'd turned and caught her staring. His smirk was despicable, his arrogance appalling, and yet she still couldn't be sure that she wouldn't let him fuck her again.

What was wrong with her? Why was she so drawn to a man she could barely stand? These past weeks since he'd joined the company, it was as if another self was driving her, pushing past who she really was to take over her mind and her body in a way that could be terrifying if it weren't so exhilarating.

She wondered if he might have gone home with Riona Byrne, although why she'd think that when Riona had clearly been with Seb, she had no idea. She wondered how long Seb had known the woman, why he hadn't told her that he was seeing someone. Or perhaps they were colleagues, or simply friends.

Hearing Jack come into the kitchen, Hanna turned around and started to smile. His navy robe was belted loosely about his thickened waist, his hair was tousled and comically on end, while his beloved face was darkened by a shadow beard. In spite of his success and social standing, there was no sense of entitlement or self-importance about him, no prideful enjoyment of his accomplishments and ancestry. The fact that the roots of his family wealth were firmly planted in the slave trade was considered by him to be a source of nothing but shame; it was what drove his remarkable philanthropy.

'Couldn't sleep?' he yawned, putting on his glasses.

She shrugged and tilted her face up for the kiss she knew was

Джек виголошував свою промову?

Коли вони з Джеком покинули вечірку разом з Енді та Гремом, чоловіка, який приєднався до неї біля статуї, вже й слід простив. Раніше того вечора вона помітила, як він розмовляв, сміявся і фліртував з Ріоною Бірн, поводився ніби вони дійсно були знайомі. Відчувши її погляд на собі, він обернувся і побачив, як вона дивиться на нього. Його посмішка була огидною, його зарозумілість жахливою, але вона все одно знала, що скоріш за все дозволить йому знову з нею переспати.

Що з нею не так? Чому її так тягнуло до чоловіка, якого вона ледь терпіла? Впродовж останніх тижнів, відколи він приєднався до компанії, вона відчувала, ніби інша особистість керувала нею, витісняючи її справжню сутність, щоб заволодіти її розумом і тілом у такий жахливий і водночас захоплюючий спосіб.

Вона замислилася, чи не пішов він додому з Ріоною Бірн, хоча чому б так думати, адже Ріона явно була з Себом. Цікаво, як довго Себ знав цю жінку, чому він не сказав їй, що зустрічається з кимось. А може, вони були колегами або просто друзями.

Почувши, як Джек увійшов до кухні, Ханна обернулася і посміхнулася. Його темно-синій халат був нещільно зав'язаний на поясі навколо товстого живота, волосся було скуйовджене і смішно стирчало в різні боки, а на обличчі була щетина. Незважаючи на свій успіх і соціальний статус, у ньому не було ніякого почуття власної важливості чи зарозумілості, ніякої гордої насолоди від своїх досягнень і походження. Той факт, що його родина сколотила такий статок через работоргівлю, викликав у нього лише сором. Саме це спонукало його до такої активної благодійності.

— Не можеш заснути? — позіхнув він, надягаючи окуляри.

Вона знизала плечима і піднесла обличчя для поцілунку.

— Мені здалося, що я щось почула, — сказала вона, — але, мабуть, це був просто олень.

Він дивився своїми глибокими і проникливими очима на неї, ніби намагаючись прочитати її найпотемніші думки.

Що він бачив? Про що він думав?

Він підняв брову, знову поцілував її і пішов налити собі води з холо-

coming. 'I thought I heard something,' she said, 'but it was probably just a deer.'

He gazed down into her eyes, his own deep and penetrating, as if he could see right through to her innermost thoughts.

What was he seeing? What was he thinking?

He arched an eyebrow, kissed her again, and went to help himself to water from the fridge-dispenser.

She loved him and everything about him to the very depths of her heart. True, they'd had some clashes over the years, point her to a couple that hadn't, but she couldn't imagine anything or anyone ever coming between them, in spite of the way they tempted it at times.

She was glad he was awake too. She wanted his company, always did and always would. 'Did you enjoy the party?' she asked as he sat adjacent to her at the island.

'Sure,' he replied. His large hands around his water glass were more workmanlike than elegant, yet she knew how tender they could be, how capable they were in so many ways. 'It was good to see everyone,' he said. 'The award's a bit embarrassing. I think, if they offer it to me again, I should discreetly decline and suggest someone else.'

She smiled. 'And I'm sure you have a suitable candidate in mind,' she teased.

His eyes narrowed, but he didn't deny it. Putting someone else in the spotlight, allowing them the recognition and glory of city-wide success would probably please him far more than achieving it himself. 'Have either of the children been in touch?' he asked, returning to the fridge for more water.

Her heart flipped with as much love as dismay. 'Only Leo,' she replied. 'He's having a great time, apparently, but wanted us to know he was thinking of us tonight. You especially.'

Jack's eyes showed how deeply he felt his connection to their son, their similarities and shared goals. Leo had been nothing but easy since the day he was born and there was no sign of that changing.

дильника.

Вона дійсно кохала його і все, що було з ним пов'язано. Звичайно, за ці роки у них були суперечки, але у кого ж їх не було? Вона не могла уявити, що щось або хтось може стати між ними, незважаючи на те, що іноді вони самі провокували конфлікти.

Вона була рада, що він теж не спав. Вона завжди була і буде рада його компанії.

— Тобі сподобалася вечірка? — запитала вона, коли він сів поруч із нею за столом.

— Звичайно, — відповів він. Його великі руки, що тримали склянку з водою, були радше схожими на руки робітника, але вона знала, якими ніжними та умілими вони можуть бути.

— Було приємно побачити всіх, — сказав він. — Ця нагорода трохи не для мене. Думаю, якщо вони знову запропонують її мені, треба буде обережно відмовитися і запропонувати когось іншого.

Вона посміхнулася.

— І я впевнена, що у тебе вже є кандидат, — пожартувала вона.

Він звузив очі, але не заперечив. Він із залюбки б поставив когось іншого на своє місце, віддавши тому визнання та славу на ціле місто.

— Хтось із дітей зв'язувався? — запитав він, повертаючись до холодильника за водою.

Її серце забилося від любові і розпачу.

— Тільки Лео, — відповіла вона. — Судячи з усього, він чудово проводить час, але хотів, щоб ми знали, що він не забуває про нас. Особливо про тебе.

Очі Джека показували, який глибокий зв'язок у нього зі своїм сином, наскільки схожа їхня зовнішність та амбіції. Лео був дуже легким у вихованні з самого народження, і нічого не вказувало на те, що це може змінитися.

— Ти відповіла на його повідомлення? — запитав він.

— Я сказала, що ми сумуємо за ним і завтра надішлемо фотографії. Від Кейт ніякої звістки, — додала вона, бо Джек хотів би знати, незважаючи на те, як це може його образити, — але я не впевнена, що вона знала про

‘Have you messaged back?’ he wanted to know.

‘I told him we miss him and we’ll send photos tomorrow. No word from Cait,’ she added, because Jack would want to know in spite of how it might hurt him, ‘but I’m not sure she knew about the award.’

His expression darkened. ‘I really don’t care about that,’ he reminded her. ‘It’s her not being in touch when she has to know we’ll be worrying about Sofia that pisses me off.’

It was pissing Hanna off too, given what an unpredictable and unreliable mother Cait could be, but she said, ‘I’m sure everything’s fine. If it wasn’t, we’d know by now.’

He turned to stare out towards the lake, and she knew he was seeing their tiny granddaughter in his mind – chubby, jubilant, still unsteady on her feet and the most precious part of their lives. It was how they’d felt about Cait when she was small. Leo too, of course, but then Cait had hit her teens, fallen in with the wrong crowd, started taking drugs ...

‘Just get off my case,’ she’d shout at them, if they tried to talk to her about it. ‘It’s only weed, for fuck’s sake, and don’t tell me you never smoked it because I know you did.’

It was true; Hanna and Jack had, regularly, and it wasn’t unknown for them to indulge now, though never when Cait was around. Actually, since they’d realized their daughter was using, they’d stopped bringing it into the house, smoked it only when away on what they called their special weekends.

God forbid Cait should ever find out about them.

What really mattered was that Cait adored Sofia. But Hanna couldn’t help wondering if Cait was getting high with her friends in some remote farmhouse in Wales right now, while Sofia slept, or watched, or wandered unchecked into the night.

An icy chill went through her merely to think it.

‘Are you hungry?’ Jack said suddenly.

She thought about it. ‘Yes, I am,’ she decided.

He went to check the fridge. ‘Oh yes,’ he murmured as

нагороду.

Його обличчя похмурніло.

— Мені байдуже на це, — нагадав він їй. — Мене дратує те, що вона не зв’язується, хоча прекрасно знає, що ми хвилюємося за Софію.

Це дратувало й Ханну, зважаючи на те, якою непередбачуваною і ненадійною матір’ю могла бути Кейт, але вона сказала:

— Я впевнена, що все гаразд. Якби було інакше, ми б уже про це знали.

Він повернувся у бік озера. Вона знала, що він думає про їхню маленьку онучку – пухкеньку, радісну дівчинку, яка щойно навчилася ходити. Це маленьке чудо стало найдорожчою частиною їхнього життя. Так вони ставилися і до Кейт, коли вона була маленькою. До Лео теж, звичайно, але потім у Кейт почався підлітковий вік, вона потрапила в погану компанію, почала вживати наркотики...

— Просто відчепіться від мене, — кричала вона їм, якщо вони намагалися з нею про це поговорити. — Це ж тільки травичка, чорт забирай, і не кажіть мені, що ви ніколи її не курили, бо я знаю, що курили.

Це була правда. Ханна і Джек регулярно курили і досі продовжують це робити, але не в присутності Кейт. Насправді, з тих пір, як вони зрозуміли, що їхня дочка вживає наркотики, вони перестали приносити їх додому і курили тільки під час так званих «особливих вихідних».

Боже збав, щоб Кейт коли-небудь про це дізналася.

Найважливіше було те, що Кейт обожнювала Софію. Але Ханна не могла не думати про те, чи часом не курить Кейт зараз з друзями на якійсь віддаленій фермі в Уельсі, поки Софія спить, дивиться телевизор або десь блукає вночі без нагляду.

Від однієї лише думки про це у неї пробіг холод по спині.

— Ти голодна? — раптом запитав Джек.

Вона замислилась.

— Так, голодна, — вирішила вона.

Він пішов перевірити холодильник.

— О, так, — пробурмотів він, коли щось явно догодило йому. Він дістав коробку, повну смачних домашніх крекерів, приготованих їхньою

something clearly hit his taste buds. He pulled out a tub full of their housekeeper's delicious home-made saratele, saying, 'Yes, yes, yes.'

Laughing, Hanna fetched two plates. 'Florina knows you too well. She'll have baked these specially to satisfy your middle-of-the-night munchies.'

Biting into one of the cheesy crackers, he said, 'You know, I think I might have to ask her to marry me.'

'She's already turned you down half a dozen times. Besides, I expect Tomas would have something to say about that.' Florina had been the children's nanny when they were small and had taken over as housekeeper around eight years ago, at about the time she'd married Tomas. He also worked for them now as occasional driver and full-time groundsman. They felt like part of the family, although they didn't live on the property; they had a small place of their own across the lake in Ubley.

He finished his cracker and picked up another. 'When does Jenny get back?' he asked, referring to his beloved French stepmother, who'd moved out of Lake House when Jack's father had died, and taken up residence in the large thatched cottage next to the stables.

'She's due back next Wednesday.'

'Remind me where she went again.'

'To Mâcon – Burgundy – to stay with your aunt Lilian for a few days.'

'Ah, yes. I'm missing her, but it's good for her to get away while she can.'

'And she won't go while Sofia's around – we know that.'

Jenny's attachment to her great-granddaughter wasn't only born of natural love and an innate sense of protectiveness; it also filled the giant hole in her life that had followed the death of Jack's father.

Hanna felt Jack watching her as she popped in the teabags and filled two mugs from the boiling tap. She wondered again what he was thinking, where his mind had ventured in the past few minutes. It was one of so many things that she enjoyed about him: how unfathomable

домробітницею, і сказав: — Так, так, так.

Сміючись, Ханна принесла дві тарілки.

— Флоріна дуже добре тебе знає. Вона, мабуть, спеціально спекла їх, щоб задовольнити твій нічний апетит.

Відкусивши один із сирних крекерів, він сказав:

— Знаєш, думаю, я повинен попросити її руки.

— Вона вже відмовляла тобі багато разів. Крім того, думаю, Томас мав би що сказати з цього приводу.

Флоріна була нянею дітей, коли вони були маленькими, а близько восьми років тому, приблизно в той час, коли вона вийшла заміж за Томаса, стала домробітницею. Він також працював у них водієм за потреби та садівником на повний робочий день. Вони були частиною родини, хоча й не жили на території маєтку, бо мали невеличку власну хатинку на іншому березі озера в Ублі.

Він доїв крекер і взяв ще один.

— Коли Дженні повернеться? — запитав він, маючи на увазі свою улюблену французьку мачуху, яка виїхала з Лейк-Хаусу після смерті батька Джека і оселилася у великому котеджі з солом'яним дахом поруч зі стайнями.

— Вона має повернутися в наступну середу.

— Нагадай мені, куди вона поїхала.

— У Макон, Бургундію, на кілька днів до твоєї тітки Ліліан.

— А, точно. Я сумую за нею, але їй краще відпочити, поки є така можливість.

— І ми знаємо, що вона нікуди не поїде, поки Софія тут.

Прихильність Дженні до своєї правнучки була викликана не тільки природною любов'ю і вродженим почуттям захисту. Вона також заповнювала величезну порожнечу в її житті, що утворилася після смерті батька Джека.

Ханна відчувала погляд Джека на собі, коли вона занурювала чайні пакетики і наповнювала дві чашки кип'ятком з-під крана. Вона знову замислилася, про що він думає, куди думки занесли його за останні кілька хвилин. Це була одна з багатьох речей, які їй подобалися в ньому: те,

– and sometimes unpredictable – he could be.

‘How about you?’ he asked as she came to sit down again. ‘You didn’t say whether you had a good time at the party.’

Before she could answer, he said, ‘I saw you up at the statue with Hugo Astor.’

Her breath stopped as she nodded slowly.

‘I don’t think anyone else noticed,’ he told her.

She simply looked at him, relieved he thought that, and hoping it was true.

She was certain she knew what he was thinking, although he could always surprise her.

‘Will it be over soon?’ he asked. ‘Or should I start to worry?’

‘There’s nothing to worry about,’ she assured him, ‘and never will be. Can you say the same?’

Pushing aside his plate, he wiped his hands and mouth on a square of kitchen roll and said, ‘You know I can. I love you and only you, Hanny Madden.’

Slanting her eyes, she said, ‘I love you too, Jacky Madden.’

He laughed and pressed a kiss to her lips. ‘Doesn’t it ever turn you on to think of me with another woman?’ he murmured.

‘Not so much, but I know what it does for you to think of me with a man I don’t know, or – even better – don’t like.’

His eyes stayed on hers, searching and slightly puzzled.

‘Do you really not like Astor?’ he asked.

‘Not one bit, but he’s clearly a good lawyer and I know you’re glad you hired him.’

He nodded thoughtfully.

‘That’s true, he is good. I guess he didn’t imagine getting involved with my wife just weeks after joining us.’

With a scoff she said, ‘I’d say he expected it. It’s how he behaves, anyhow.’

‘And you let him?’

наскільки він міг бути незбагненим, а іноді й непередбачуваним.

— А ти як? — запитав він, коли вона знову сіла. — Ти не сказала, чи добре провела час на вечірці.

Не давши їй відповіді, він додав:

— Я бачив тебе біля статуї з Г’юго Астором.

Вона затамувала подих і повільно кивнула.

— Не думаю, що хтось ще це помітив, — сказав він їй.

Вона просто дивилася на нього з полегшенням, сподіваючись, що він дійсно так думає. Вона була впевнена, що знає його думки, хоча він завжди міг її здивувати.

— Це скоро закінчиться? — запитав він. — Чи мені почати хвилюватися?

— Немає причин хвилюватися, — запевнила вона його, — і ніколи не буде. Ти можеш сказати те саме?

Відсунувши тарілку, він витер руки і рот кухонним рушником і сказав:

— Ти знаєш, що можу. Я кохаю тебе і тільки тебе, Ханно Медден.

— Я теж кохаю тебе, Джеккі Медден, — примруживши очі, сказала вона.

Він засміявся і поцілував її в губи.

— Тебе часом ніколи не збуджувала думка про мене з іншою жінкою? — прошепотів він.

— Не дуже, але я знаю, як тебе збуджує думка про мене з чоловіком, якого я не знаю, або — ще краще — не люблю.

Він продовжував пильно, але ніби розгублено дивитися на її обличчя.

— Ти справді не любиш Астора? — запитав він.

— Анітрохи, але він, безперечно, хороший юрист, і я знаю, що ти радий, що найняв його.

Він задумливо кивнув.

— Це правда, він хороший. Мабуть, він не уявляв, що за кілька тижнів після приєднання до нас закрутить роман з моєю дружиною.

— Я б сказала, що він цього очікував. У будь-якому випадку, він так себе поводить, — сказала вона з презирством.

‘Because it suits me. It’ll be over soon. I’m pretty sure it is already.’

He seemed unsurprised. They were well used by now to the flings one or other of them indulged in from time to time. The only rule was that they weren’t kept secret from one another. If they were, that would be cheating, and neither of them ever wanted to go there. They’d seen too many marriages break up because of it, and theirs was far too precious to them to allow anyone to come between them.

‘Did you meet the woman who came with Seb tonight?’ she asked.

‘Briefly. Was it a date, do you think?’

‘I’m not sure. She’s a doctor, apparently.’

‘GP?’

‘No idea.’

He regarded her closely.

‘Hanna Madden, are you trying to set me up?’

She laughed and play-punched his arm.

‘No way. Not if she’s with Seb. I just thought I might like to get to know her better.’

‘Then call him and invite them over.’

‘Mm, yes, I think I will.’

He got to his feet and stretched as he yawned.

‘Ready to go back upstairs?’

A few minutes later, they were lying side by side on the bed, hands linked at they stared towards the ceiling and enjoyed the cool night air on their bare skin.

‘Do you think we’re strange?’ she asked after a while.

He shrugged lazily. ‘We’re just who we are.’

‘So, strange?’

Cocking an eyebrow, he said, ‘There are a whole world of people out there way stranger than us so, in the grand scheme of things, I’d say we’re pretty OK.’

— І ти йому дозволила?

— Тому що мені це вигідно. До того ж це скоро закінчиться. Я майже впевнена, що вже закінчилося.

Він не виглядав здивованим. Вони вже звикли до того, що час від часу хтось із них дозволяв собі інтрижки на стороні. Єдине правило полягало в тому, що вони не приховували це одне від одного. Якби приховували, це було б зрадою, а ніхто з них не хотів цього. Вони бачили занадто багато розлучень через це, а їхній шлюб був для них надто цінним, щоб дозволити комусь втрутитися між ними.

— Ти познайомився з жінкою, яка прийшла сьогодні з Себом? — запитала вона.

— Трохи. Як думаєш, у них було побачення?

— Не знаю. Вона, мабуть, лікар.

— Сімейний лікар?

— Поняття не маю.

Він пильно подивився на неї.

— Ханно Медден, ти намагаєшся нас звести?

Вона засміялася і жартома вдарила його по руці.

— Ні в якому разі. Не тоді коли вона з Себом. Я просто подумала, що хотіла б краще її пізнати.

— Тоді подзвони йому і запроси їх до нас.

— Мм... Точно, думаю, так і зроблю.

Він підвівся, потягнувся і позіхнув.

— Будемо повертатися нагору?

За кілька хвилин вони лежали поруч на ліжку, тримаючись за руки, дивлячись у стелю і насолоджуючись прохолодним нічним повітрям, що огортало їхню голу шкіру.

— Ти вважаєш нас дивними? — запитала вона через деякий час.

— Ми просто такі, які є, — він ліниво знизав плечима.

— То дивні?

Піднявши брову, він сказав:

— У світі є купа людей, які набагато дивніші за нас, тож загалом я б сказав, що ми цілком нормальні.

She laughed and settled her head on his shoulder, then placed a hand on his chest, sinking her fingers into the wiry hair and inhaling the wonderful male scent of him. She listened to his breathing as it deepened, carrying him into sleep, and let her thoughts return to the party and those brief yet erotic moments with Hugo Astor. It wouldn't happen again; she'd made up her mind about that now. He might be surprised and disappointed when he found out – it was possible he'd even try to talk her round – but he'd learn to live with it, if he wanted to stay working for Jack.

CHAPTER THREE

Hello again. I'm sorry, I forgot to introduce myself earlier.

My name is Blanche. It's suits me because my skin is pale, my eyes chalky blue and my lips have little colour. I look as though life has tried to bleach away my physical existence, yet inside my heart vibrates with life and my blood is as rosy red as the varnish painted on Hayley's nails.

I feel oddly hypnotized by those nails as they tap on the table, long white fingers moving irritably up and down, breath coming impatiently, the scent of her skin filling my nostrils.

I only mention Hayley because she is here and a little wild and often has too much to say, although she's not speaking now. She's angered by my stubbornness, frustrated by her need to cow me.

She reaches for the funeral photograph that has my sister at the centre of it. I remove it from her hand and lay it face down on the table.

It takes a while, but finally Hayley leaves. Fond as I am of her, I've no interest in her opinions today.

I keep my hand on the photo and turn to stare abstractedly at the bird-feeders hanging from the trees outside. I've always loved birds, but there was a time when I couldn't name any, and nor could I

Вона засміялася і поклала голову йому на плече, потім поклала руку на його груди, зануривши пальці в жорстке волосся і вдихаючи його чудовий чоловічий запах. Вона слухала, як його дихання поглиблювалося, занурюючи його в сон, і дозволила своїм думкам повернутися до вечірки і тих коротких, але еротичних моментів з Г'юго Астором. Це більше не повториться. Вона вже вирішила це для себе. Він, мабуть, здивується або розчарується, коли дізнається про це, можливо він навіть спробує переконати її передумати, але він мусить змиритися з її рішенням, якщо хоче продовжувати працювати на Джека.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Ще раз вітаю. Вибачте, я забула представитися раніше.

Мене звати Бланш. Це ім'я дуже мені підходить, бо я маю бліду шкіру, сіро-блакитні очі та майже безбарвні губи. Я виглядаю так, ніби життя намагалося знебарвити мене, але в моєму серці вирує життя, а моя кров така ж яскраво-червона, як лак на нігтях Хейлі.

Мене заворожують ці нігті, які стукають по столу, ці довгі білі пальці, що нервово рухаються туди-сюди, це неспокоїне дихання та її запах, що заповнив мої ніздрі.

Я згадую Хейлі тільки тому, що вона тут. Вона здається трохи дикою і занадто балакучою, хоча зараз вона мовчить. Її злить моя впевненість та бісить моє небажання підкорятися.

Вона тягнеться до фотографії похорону, на якій в центрі зображена моя сестра. Я вириваю світлинку з її рук і перевертаю.

Через деякий Хейлі нарешті пішла. Хоч я її і люблю, але сьогодні її думка мене не цікавить.

Я поклала руку на фотографії і бездумно дивилася на годівниці для птахів, що висять на деревах за вікном. Я завжди любила птахів, але був час, коли я не могла назвати жодного з них і взагалі їх не бачила. Я могла тільки чути їх солодкий і пронизливий, тремтливий і часом негармонійний спів через стіни.

see them. I could only hear their songs through the walls, sweet and shrill, juddering and sometimes discordant.

I have some memories of the day the police came to take our father away, the chaos, the noise, rage and terror. The smell, too – but with so much adrenalin rushing around did anyone actually notice it? I don't know if anyone was shot, hurt, but I do know that my mother grabbed my sister and took her, leaving me behind. I can still see my sister's treasured little hands reaching for me, clawing, panicking, pleading, desperate for me to hold on to her. Our mother had shown no real interest in her after her birth. There was always too much else going on – too many distractions, demands, rituals; all sorts of comings and goings that burn red and amber and sharp and dark in my mind to this day.

Knowing that my sister is safe and has been for all these years fills me with so much relief and happiness, it's like flowers are floating down from heaven to spread joy and redemption all around us.

Even after so long, she still means everything to me. I'm sure she has no memory – or even knowledge – of how much danger she was in back then. Or of how she used to depend on me, her little stand-in mother. We played, sang, laughed and cried together. I told her stories, all made up from my imagination, because I didn't know there were real children's stories back then. She didn't notice that I couldn't run free the way she did. She was too young to understand where we were and what was happening around us. And now here we are, like two branches from the same tree that have grown at the same time, one before the other, but forever joined. We always will be.

I've printed out the photograph taken at my mother's funeral. I made it as large as possible, and then I glued it to a card, leaving a plain white strip down one side. This is where I'm writing in the names of the people surrounding my sister. There are lines drawn to their faces for ease of identity.

Hayley wants to meet them, but I won't allow it. She is too ... how can I put this? Liberal with her charms. Her libido has a very

У моїй пам'яті збереглися спогади про хаос, шум, лють і жах того дня, коли поліція прийшла забрати нашого батька. Запах я також запам'ятала, але чи хтось його взагалі помітив, коли в повітрі витав такий адреналін? Я не знаю, чи когось застрелили, чи хтось постраждав, але я знаю, що моя мати схопила мою сестру і забрала її, залишивши мене. Я досі чітко пам'ятаю, як сестра простягала до мене свої маленькі ручки, хапала мене в паніці, відчайдушно благаючи не відпускати її. Наша мати не виявляла до неї особливого інтересу після народження. Завжди було занадто багато інших справ, занадто багато відволікаючих факторів, вимог, ритуалів — всякого роду події, які яскраво і чітко закарбувалися в моїй пам'яті.

Усвідомлення того, що моя сестра зараз і всі ці роки була у безпеці, приносить мені неймовірно полегшення і щастя, немовби з небес повільно спадають квіти, несучи усім довкола радість і спасіння.

Навіть після стількох років вона залишається для мене дуже дорогою людиною. Я впевнена, що вона не пам'ятає, чи навіть не знає, наскільки їй тоді загрожувала небезпека. Або як вона залежала від мене, своєї маленької заміни матері. Ми гралися, співали, сміялися і плакали разом. Я розповідала їй власні вигадані історії, бо тоді я не знала, що існують справжні дитячі казки. Вона не помічала, що я не могла бігати так вільно, як вона. Вона була занадто маленька, щоб розуміти, де ми були і що відбувалося навколо.

І ось ми тут, ніби дві гілки одного дерева, що вирости одночасно і назавжди з'єднані. Ми завжди будемо разом.

Я роздрукувала фотографію, зроблену на похоронах моєї матері. Я зробила її якомога більшою, а потім приклеїла до листівки, залишивши з одного боку одну білу смужку. Саме тут я пишу імена людей, що оточують мою сестру. Щоб легше було їх ідентифікувати я провела лінії до їхніх облич.

Хейлі хоче з ними познайомитися, але я не дозволяю. Вона занадто... як би це сказати? Занадто вільно розпоряджається своїми принадами. А її бажання рідко знає, коли зупинитися.

unreliable off-switch.

In case Hayley comes back, I slide the photograph into a drawer beneath the computer. Billy was working here earlier; I can tell not only by the coffee drips on the keyboard, but by the music website he's left on the screen.

You see, I am not alone here, in case you were thinking that. I never have been actually, not for a long time. These days I surround myself with lively and gentle souls who come and go of their own free will.

I wonder what my sister would make of my friends if she were ever to meet them? A colourful, contrary group of individuals. They are who make up my family today. We are bonded and committed in ways that most families have little sense of. There is only one amongst us who knows everything about my mother and sister. She understands what happened all those years ago. I talk to her often – every day, in fact. I'm sure she'll be back soon.

I realize I am smiling. Warmth is stealing softly through my heart. Having my sister in my life – at least on the periphery – is all I've ever really wanted. Knowing she is safe and loved is all that matters.

I just hope that she really is.

CHAPTER FOUR

Riona let herself in through the front door of a smart detached house in the Westbury-on-Trym area of Bristol. It was Victorian in style, double-fronted with large bay windows on the ground floor, a red tiled roof and whitewashed walls. Inside the rooms were spacious, with high ceilings, intricate cornices and cast-iron fireplaces. The well-tended garden surrounding the property was full of trees and flower beds and protected from the outside world by a high brick wall, front and back, and solid automatic gates at the entrance. The pedestrian access was operated by a digital code.

На випадок, якщо Хейлі повернеться, я поклала фотографію в шухляду під комп'ютером. Біллі раніше працював тут. Це видно не тільки по краплях кави на клавіатурі, але й по відкритому на екрані музичному сайту.

Бачите, я тут не одна, якщо ви так подумали. Насправді я вже давно не буваю одна. Зараз я оточую себе життєрадісними і доброзичливими людьми, які приходять і йдуть за власним бажанням.

Цікаво, що б моя сестра подумала про моїх друзів, якби колись їх зустріла? Це група яскравих та суперечливих людей. Саме вони зараз є моєю родиною. Ми пов'язані між собою і віддані один одному так, як більшість родин навіть не уявляють. Серед нас є лише одна людина, яка знає все про мою матір і сестру. Вона розуміє, що сталося багато років тому. Я часто з нею розмовляю — фактично, щодня. Впевнена, що вона скоро повернеться.

Я помічаю, що посміхаюся. Тепло м'яко проникає в моє серце. Мати сестру в моєму житті — принаймні на відстані — це все, чого я коли-небудь прагнула. Знати, що вона в безпеці і її люблять, — це все, що для мене важливо.

Я тільки сподіваюся, що це дійсно так.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Ріона увійшла через парадні двері елегантного будинку в районі Вестбері-он-Трім у Брістолі. Будинок, побудований у вікторіанському стилі, мав симетричний фасад, великі еркери на першому поверсі, червону черепичну покрівлю та побілені стіни. В середині кімнати були просторими, з високими стелями, хитромудрими карнизами та чавунними камінами. У доглянутому саду навколо будинку було багато дерев і клумб, а висока цегляна стіна з обох боків і міцні автоматичні ворота біля входу захищали його від зовнішнього світу. Вхід для людей на територію контролювався цифровим кодом.

The entry hall was airy and welcoming and as she dropped her keys into a drawer she was listening, waiting for the sound of voices, or music, but all was quiet.

With a small sigh of satisfaction, she checked her reflection in the mirror above the console. She looked tired, she thought, and a little strained around the eyes, but her mood was good. She'd had a call about an hour ago from Seb Goodman, the friendly professor who'd taken her to the party at Goldney Hall last Friday evening. He'd invited her out again, this time to a wine-tasting, followed by dinner, at a vineyard on the outskirts of town.

She was more than happy to go. She'd decided as soon as they'd connected through an exclusive online dating site that she wanted to know more about him. They'd first met at a coffee bar a few days ago near the university, and she'd found herself warming to him in a way that had quite surprised her. He'd seemed to like her too, for he'd asked her right there and then – or after two coffees that had run on to an impromptu lunch – if she'd care to accompany him to an exclusive event that very night. This was where she'd met Jack and Hanna Madden, amongst others, and had listened to Jack's acceptance speech while his wife had been engaged elsewhere.

Riona had no idea if anyone else had noticed Hanna's apparent indiscretion – nor was she sitting in judgement, although it had made her wonder about the Maddens' marriage.

She turned aside, and went through to the kitchen, her low heels tip-tapping on the tiled floor. To her surprise, there was no sign of Blanche. She sighed softly. It was painful even to think about all that Blanche had been through as a child, and since. It was so terrible, unimaginable really, that it rarely found its way into words. To speak of it was to relive it, and there were times when the reliving could be almost as traumatic as the experiences themselves. However, over time, Blanche had developed her own way of coping: strategies, mental exercises and safe havens to help soothe and even displace the fear and anxieties.

Передпокій був просторий і затишний. Вона кинула ключі в шухляду і гадала, що почує чийсь голоси або музику, але в будинку було тихо.

Полегшено зітхнувши, вона подивилася на себе в дзеркало над столиком. Їй здалося, що вона виглядає втомленою, а навколо очей з'явилися мішки, але настрої у неї був хороший. Приблизно годину тому їй зателефонував Себ Гудман — привітний професор, який у п'ятницю ввечері взяв її на вечірку в Голдні-Холі. Він знову запросив її, цього разу на дегустацію вина, а потім на вечерю у винограднику на околиці міста.

Вона була надзвичайно рада цьому. Коли вони тільки познайомилися через сайт знайомств, вона зрозуміла, що хоче дізнатися про нього більше. Вони вперше зустрілися кілька днів тому в кав'ярні поблизу університету, і вона не очікувала, що він їй так сподобається. Вона йому, здається, також імпонувала, бо одразу ж, або точніше після двох кав, які переросли в імпровізований обід, він запросив її супроводжувати його на особливу подію того ж вечора. Саме там вона познайомилася з Джеком і Ханною Медден і слухала промову Джека під час отримання нагороди, поки його дружина була зайнята деінде.

Ріона не мала уявлення, чи хтось іще помітив очевидну необачність Ханни. Вона не збиралася її засуджувати, хоча це змусило її замислитися над шлюбом Медденів.

Вона розвернулася і пішла до кухні, стукаючи підборами по кахельній підлозі. На її подив, Бланш ніде не було видно. Вона тихо зітхнула. Навіть думати про все, що Бланш пережила в дитинстві і після, було боляче. Це було справді настільки жахливо, що про це рідко можна було говорити словами. Говорити про це означало переживати все заново, а це іноді травмувало майже так само, як і самі події. Однак з часом Бланш придумала власний спосіб боротися з цим: психологічні техніки, ментальні вправи та так звані “місця безпеки”, які допомагають заспокоїтись і навіть витіснити страх і тривогу.

She had achieved most of this before Riona had come into her life. Riona's purpose now was to try to prove to Blanche that she wasn't only capable of living a normal life, free of the support systems she'd created for herself and that were actually holding her back, but that she was ready to.

Riona was just finishing a cup of tea when her thoughts were interrupted by Billy, out in the hall, singing along flatly to whatever music was plugged into his ears – Californication, she thought. The middle-aged man's look was pugnacious, hard set, almost mean, but he could be very tender with Blanche. He could also be impatient bordering on aggressive. Lately, he'd become mad keen to find himself a girlfriend, and Riona was trying, as delicately as she could, to point out the problems with this, but so far he was refusing to listen.

Hearing another voice taking over the song (Ruby, by the sound of it), Riona felt a flood of warmth. Ruby, half-Italian, half-Scottish, was a dedicated people-pleaser, awkward dancer and easy laugher. She was close to forty, estranged from most of her family, but extremely close to Blanche.

As quiet resumed in the hall, Riona got up and went through to her study. Although she'd drawn up a therapy schedule, it often went forgotten and she rarely tried to enforce it. Freedom to come and go was important, she understood that, and she was always there, at the centre of their world, if anyone needed to talk. Meanwhile, she kept a watchful, in some ways motherly eye on them all, to make sure nothing and no one was going off the rails. She also made regular reports to Dr Emilia Francis, the psychiatrist overseeing this project.

It was a couple of hours later that Riona heard her mobile ringing out in the hall, where she'd apparently left it in her coat pocket. As soon as she saw who was calling, she felt a lift in her heart.

'Hello,' she said warmly, going back into her office and closing the door.

'Hi. Do I have the right number?' Seb asked. 'Is this Riona?'
She smiled. 'It is.'

Вона зробила багато чого до того, як Ріона з'явилася в її житті. Зараз метою Ріони було довести Бланш, що вона може жити нормальним життям, без всіх цих технік самопідтримки, які радше заважали їй.

Ріона саме допивала чай, коли її думки перервав Біллі, який був у коридорі і монотонно підспівував музиці, що лунала в його навушниках — Red Hot Chili Peppers «Californication» їй здалося. З вигляду цей чоловік середнього віку здавався войовничим, суворим, навіть злим, але з Бланш він міг бути дуже ніжним. Іноді він міг бути нетерплячим аж до агресивності. Останнім часом він загорівся ідеєю знайти собі дівчину. Ріона з усіх сил намагалася делікатно вказати йому на проблеми в його характері, але поки що він відмовлявся її слухати.

Почувши, як інший голос також почав підспівувати (судячи з усього, це була Рубі), Ріона відчула приплив тепла. Рубі, наполовину італійка, наполовину шотландка, завжди прагнула догодити людям, незграбно танцювала та постійно сміялася. Їй було майже сорок, вона віддалилася від більшості членів своєї родини, але була дуже близькою з Бланш.

Коли в залі знову запанувала тиша, Ріона встала і пішла до свого кабінету. Хоча вона й склала графік терапії, але про його часто забували, і вона рідко намагалася його дотримуватися. Вона розуміла, що важливо мати свободу вибору. Однак якщо комусь потрібно поговорити, вони завжди могли звернутися до неї. Тим часом вона уважно, ніби по-материнськи, стежила за ними всіма, щоб переконатися, що все йде як слід. Вона також регулярно звітувала доктору Емілії Френсіс — психіатру, яка керувала цим проєктом.

Через кілька годин Ріона почула, як у передпокої задзвонив її мобільний телефон, який вона, мабуть, залишила в кишені пальто. Як тільки вона побачила, хто дзвонить, її серце забилося швидше.

— Алло, — привітно сказала вона, повернувшись до свого кабінету і зачинивши двері.

— Привіт. Я правильно набрав номер? — запитав Себ. — Це Ріона?
Вона посміхнулася.

— Так.

‘Thank goodness. I tried a while ago, but must have misdialled because I got some bloke who ... Well, anyway ... How are you?’

‘I’m fine,’ she assured him, fleetingly wondering if Billy had got hold of her phone and answered it. ‘Surprised to hear from you again today,’ she said. ‘Has something changed about the wine-tasting?’

‘No, not at all. I hope you can still make it.’

‘I’m looking forward to it.’

‘Good. Me too.’

She waited, certain there must be more.

‘Actually, you’re probably going to think this is crazy,’ he said, ‘or too much, but I just wondered if you might be free for a quick bite this evening?’

Riona was thrilled that he wanted to see her so soon. ‘Where did you have in mind?’

‘Oh! Anywhere. Do you have a favourite place? Or I was thinking ... Rosemarino on York Place, in Clifton. Do you know it?’

‘No, but I can find it. Shall we meet in, say an hour?’

‘Excellent. Fantastic. I should make sure they have a table. If they don’t, I’ll call back; if they do, I’ll text you with the time.’

Smiling, Riona rang off and sat quietly for a moment, thinking things over and imagining how this new relationship might play out. All the signs were good – there was no doubting that – but of course it was very early days.

— Слава Богу. Я пробував дзвонити трохи раніше, але, мабуть, помилився номером, бо відповів якийсь хлопець, який... Ну, неважливо... Як ти?

— Усе гаразд, — запевнила вона його, мимохідь замислившись, чи часом не Біллі відповів на дзвінок.

— Дивно знову чути тебе сьогодні, — сказала вона. — Щось змінилося щодо дегустації вина?

— Ні, зовсім ні. Сподіваюся, ти все ще зможеш прийти.

— Я з нетерпінням чекаю цього.

— Добре. Я теж.

Вона зачекала, впевнена, що це ще не все.

— Насправді, ти, мабуть, подумаєш, що це божевілья, — сказав він, — або занадто, але я просто подумав, чи не хотіла б ти сьогодні зі мною повечеряти?

Ріона була в захваті від того, що він хотів побачитися з нею так скоро.

— Куди ти хотів би піти?

— О, куди завгодно. У тебе є улюблене місце? Або я думав про... «Розмарино» на Йорк-Плейс, у Кліфтоні. Чула про нього?

— Ні, але я можу його знайти. Зустрінемося, скажімо, за годину?

— Чудово. Фантастично. Я повинен переконатися, що у них є вільний столик. Якщо немає, я передзвоню; якщо є, я надішлю тобі повідомлення із часом.

Посміхаючись, Ріона поклала слухавку і хвилину сиділа мовчки, обдумуючи все і уявляючи, як можуть далі розвиватися ці нові стосунки. Усі знаки були хорошими — у цьому не було сумнівів — але, звичайно, це був лише початок.

Chapter 2. Stylistic features of translating literary texts based on the novel *No one saw it coming* by Susan Lewis

2.1. General characteristics of the novel *No one saw it coming* by Susan Lewis

Susan Lewis is an internationally bestselling author from the UK. She has written over forty successful stories which captivate the readers with their gripping plots and unexpected endings. Before becoming a writer, she was making a career in the television industry, but eventually she decided to try her hand at writing (HarperCollins Publishers, 2026). In 1988 her first novel *A Class Apart* was published. The book turned out to be a success because the readers were impressed by the absorbing story which even made them cry. Susan Lewis is known for writing about important social issues in her novels. She prefers to work in genres like thriller, family drama, suspense and crime where she can fully open up about relevant topics. Besides, she has published autobiographical memoirs *Just One More Day* (2006) and *One Day at a Time* (2011) in which she shared about her childhood in the sixties. Susan got the recognition from the Romantic Novelists' Association (RNA) which represents writers of romance literature in the United Kingdom. She was nominated twice for the Romantic Novel of the Year for her novel *Silent Truths* in 2002 and *The Hornbeam Tree* in 2005. Currently she lives in Gloucestershire with her family (HarperCollins Publishers, 2026). Today she devotes herself to charity work. Susan supports the breast cancer charity Breast Cancer Care because when she was nine years old her mother died of cancer. Lewis is a member of the Bristol-based charity Breast-cancer Unit Support Trust (B.U.S.T.), which funds medical equipment for Southmead Hospital in Bristol. Additionally, she plays an active role in helping bereaved children alongside the Winston's Wish organization (Penguin, 2026).

The novel *No one saw it coming* written in 2023 is a perfect blend of a psychological thriller, suspense and family drama. The story centers on a married couple Hanna and Jack Madden who have rather unconventional relationships. Their family seems perfect, wealthy and influential but in reality they hide some unpleasant secrets from the public. Despite being truly in love with each other, they have been having affairs by mutual agreement. Family dramas are known for resolving complex problems between people and the betrayal is one of the most common. It can be demonstrated in different forms and usually serves as a main driving force of the plot (M. Cornish, 2024). In the novel this topic is observed from different points of view. The author dives into the open relationships as a way to maintain marriage and deep emotional bond between the couple. As the story unfolds, the readers discover another side of such relationships, revealing that Hanna and Jack weren't entirely honest with each other – it turned out that Jack had a secret child with another woman. Thus, Susan demonstrates that even in an open relationship the potential for betrayal still exists (R. Reads, 2023).

No one saw it coming is a prime example of psychological thriller as it has main features of this genre. First of all, in such novels the attention is paid to the complexities of human nature as the goal is to explore deep dark corners of a person's mind (J. Duke, 2018). That is why a narrator usually has some mental disorders which are the result of traumatic past events. In this novel we are introduced to the character Blanche who suffers from dissociative identity disorder (DID). The author uses a first-person narrative in Blanche's chapters to give the readers a possibility to dive into her thoughts and understand her perception of the world. However, the question arises as to whether we, as readers, can believe her version of events. Another distinguish feature of a psychological thriller is tension and danger. Characters are depicted in familiar settings and face a threat from the loved ones (C. Willis, 2026). Therefore, the focus shifts to the analysis of the character's inner state, his fears, thoughts and struggles. Moreover, the external environment often reflects the situation, especially when a menace approaches. As a

result, the places once thought to be safe are turning into the sites of latent danger. These all feature of psychological thriller are demonstrated in the novel (R.Reads, 2023).

Suspense is closely connected to psychological thriller as it serves to build tension and anxiety. As a genre of fiction, it emerged in the eighteenth century and is derived from gothic fiction. It differs from mystery and thriller by its pacing since tension is built gradually and important information is relieved step by step (J. Campbell, 2024). Such technique helps readers investigate the characters' behavior and their inner world thoroughly. In the novel the main plot twist occurs when Jack goes fishing and doesn't return. Eventually, his body was found in the lake and everyone becomes a suspect. The investigation is gradually bringing to light new facts not only about the crime itself, but also about the characters' background. The readers find themselves becoming part of the investigation, which makes this novel even more compelling (R.Reads, 2023).

So, *No one saw it coming* by the British writer Susan Lewis is a fascinating novel which combines different genres like thriller, drama and suspense. The story focuses on important social issues and psychological problems encouraging people to reflect on the causes and consequences. The novel got positive reviews from readers, so it is worth being translated into Ukrainian so that our readers can also enjoy it.

2.2. Rendering emotionally coloured vocabulary

In this chapter, the main attention is given to emotive vocabulary. Literary texts are characterized by the emotional impact they have on the readers. This is one of their distinguishing features. Such works are intended to fulfill two key functions: the emotive and the aesthetic (N. Bober, 2021, p. 14). The writers use a wide variety of emotionally coloured vocabulary to express the feelings of their characters. M. Zhovtobriukh describes the term of emotionally coloured words as lexical items that convey different emotional states and reflect evaluative attitude towards the reality, people or events (1972, p. 66-68). They can be divided into several groups based on their semantic features. According to N. Romanova (2011, p. 174) there are words that are used to describe the emotional state of a person. These are feelings of anger, fear, sadness, happiness etc. Another category includes evaluative vocabulary reflecting a positive or negative attitude towards an object, person or phenomenon (N. Romanova, 2011, p. 174). For example, the word *gentleman* has a positive connotation, *man* – neutral and *brute* – a negative one. The usage of each of these words demonstrates the speaker's attitude to the situation. There is also a group of words in which the emotional meaning is rendered grammatically through word-forming elements, i.e. affixes (N. Romanova, 2011, p. 174). This phenomenon is typical of the Ukrainian language, but it also occurs in English.

Taking into the consideration that the novel *No one saw it coming* is a psychological thriller, it means that the author used diverse vocabulary to convey the emotional states of the characters. The main task of a translator is to preserve the same emotional tone in the target text as in the source one (L. Karjagdiu, N. Mrasori, 2021, p. 2332). The characters in this novel are struggling with a lot of psychological problems which is noticeable in the way they express their thoughts. For instance, the novel starts with the monologue by a yet unknown character. She is describing a psychological traumatic episode from her own life – her sister was taken from her:

(1-s) *I can still see my sister's treasured little hands reaching for me, **clawing, panicking, pleading**, desperate for me to hold on to her* (Lewis, 2023). – (1-t) *Я досі чітко пам'ятаю, як сестра простягала до мене свої маленькі ручки, хапала мене в паніці, відчайдушно бажаючи не відпустити її*. The character's fear and helplessness is reflected through the accumulation of emotive verbs *clawing, panicking, pleading* creating the emotional intensity. In the translation we tried to maintain this tension, so the readers could imagine the situation. Thus, we have created the feeling of inner fear which the character experienced in that moment.

Another example demonstrating the emotional intensity is presented below:

(2-s) *With our father being dead – damned straight to hell, I presume (and hope)* (Lewis, 2023). – **(2-t)** *Оскільки наш батько помер, я припускаю (і дуже сподіваюся), що він потрапив прямисінько до пекла.* As can be seen, the character had a complicated relationship with her father, as is evident from her reaction to his death. The usage of emotionally coloured vocabulary shows the act of verbal aggression and deep-seated resentment. We have conveyed this in the most typical way for the target readers by using affix and keeping the hidden irony.

The following sentence serves as an additional example of emotional colouring in the text:

(3-s) *He was a pretty loathsome character: cocksure, self-satisfied, egocentric, pompous* (Lewis, 2023). – **(3-t)** *Він був досить огидним персонажем: самовпевненим, самовдоволенним, егоцентричним, пихатим.* In this example the author used emotionally coloured adjectives to express a certain attitude towards a character. Words with negative connotation were chosen to describe his personality. Therefore, the readers can form an accurate impression of the character. In the target text we have used stylistic equivalents with the same negative connotation. Thus, we have reached stylistic equivalence between the source and target text.

As can be viewed, the genre and theme of the novel necessitate the usage of negatively coloured words to convey the characters' emotional state. Nevertheless, positively charged vocabulary was used in the novel as well. It plays a different role since it doesn't dominate, but contrasts with the negatively charged vocabulary. Such words appear in the description of nature and general atmosphere or of emotions such as love or joy. The following example demonstrates this:

(4-s) *Knowing that my sister is safe and has been for all these years fills me with so much relief and happiness, it's like flowers are floating down from heaven to spread joy and redemption all around us* (Lewis, 2023). – **(4-t)** *Усвідомлення того, що моя сестра зараз і всі ці роки була у безпеці, приносить мені неймовірне полегшення і щастя, немовби з небес повільно спадають квіти, несучи усім довкола радість і спасіння.* The feeling of pure happiness is rendered through the metaphor creating an image of divine blessing. In the target text we preserved it through literal translation keeping its emotional impact and connotation.

Similar emotional colouring is conveyed in the next example:

(5-s) *She loved him and everything about him to the very depths of her heart* (Lewis, 2023). – **(5-t)** *Вона дійсно кохала його і все, що було з ним пов'язано.* In this example emotionally coloured vocabulary used to emphasize the character's feeling. The metaphor *to the very depths of her heart* intensifies the affection. In the translation we have decided to omit it, but we have still retained the same emotional tone as in the source text.

To sum up, in the novel *No one saw it coming* the author demonstrates the extensive usage of emotionally coloured vocabulary that reflects both negative and positive emotional states of the characters. According to the sample, the frequency of negatively coloured vocabulary is 16 cases or 62% and positively coloured one is 10 cases or 38% (see Appendix A). Thus, it can be concluded that words with negative connotation predominate as the story focuses on traumatic experience, while words with positive connotation are used less and serve as a contrast rendering good feelings and emphasizing the depth of the narrative.

2.3. Conveying irony and subtext

In this chapter, the objects of our study are irony and subtext. They are often used in psychological thrillers to build suspense and create tension. Irony is a figure of speech when the words convey the opposite of their initial meaning (L. Tavadze, 2024, p. 261-265). In other words, the speaker says one thing meaning another. There are several types of irony: verbal,

dramatic, tragic and situational (L. Tavadze, 2024, p. 261-265). In this paper we have paid attention to verbal and situational irony as they were presented in the novel.

A vivid example of irony appears in the following sentence:

(6-s) *I'd hardly describe myself as that* (Lewis, 2023). – **(6-t)** *Я не вважаю себе відомою*. This is an example of verbal irony when there is a difference between what the character said and what is actually true. In reality, she is famous and enjoys the benefits of her status. However, she denies this fact to appear more modest during the conversation. As a result, there is a gap between her words and the reality which creates irony. Moreover, in this passage there is an example of litotes – understatement in which the speaker presents something as worse or less significant than it is (M. Birkelund, 2019, p. 64). As can be seen, irony can be conveyed through a figure of speech such as litotes. In the translation we preserved the original verbal irony adapting it to the norms of target language.

Another noteworthy example of irony is presented below:

(7-s) *Apparently she became a paediatrician, a healer of children, which is such a screeching irony that it's as if every instrument in an orchestra is hitting the wrong note* (Lewis, 2023). – **(7-t)** *Судячи з усього, вона стала педіатром, дитячим лікарем, і це настільки суперечить їй, ніби кожен інструмент в оркестрі грає не ту ноту*. Here, we can see the example of situational irony. There is a discrepancy between what we expect and what actually happens. In this passage irony is based on the contrast between character's personality and profession. Normally we associate paediatricians with care and kindness. However, the narrator sees the woman in a different light, so irony is used here to emphasize the incongruity. The metaphor intensifies this dissonance and implicit criticism. We have maintained this situational irony in the target text as well.

An additional instance of irony can be observed in the following sentence:

(8-s) *He'll tell you he doesn't put any store by these accolades, but between us, I know he enjoys them* (Lewis, 2023). – **(8-t)** *Він скаже вам, що йому байдуже на ці нагороди, але між нами, я знаю, що йому це подобається*. In this example we can observe a blend of verbal and situational irony. The first type of irony is applied when the character denies the importance of accolades to maintain the image of a humble man. Situational irony is closely connected to verbal one in this case. There is some inconsistency between the description of a modest person who truly don't care about praise and awards and the reality in which this man enjoys it secretly. Thus, two types of irony are combined in the example with verbal irony being predominant. The translation fully preserves this blend.

Having analyzed the sample, we have defined cases of usage of irony. According to it, verbal irony is used more frequently, particularly in 7 cases, while situational irony – in 3 (see Appendix B).

Another object of our observation is subtext. It is perceived as the hidden underlying meaning of a statement which emerges from the interaction between its literal meaning and the situational context (T. Kryvoruchko, 2024, p. 107). Subtext plays crucial role in psychological thrillers allowing the authors to convey tension indirectly. The readers have to read between lines to understand characters' true feelings and motives:

(9-s) *They didn't know the woman the way I did* (Lewis, 2023). – **(9-t)** *Вони не знали цю жінку так, як я*. On the one hand, the explicit meaning of this sentence is that other people knew the woman differently from the narrator. On the other hand, the implicit meaning states that others see only the social mask and there is a dark side to her which only the narrator knows. Consequently, it creates a contrast between public opinion and personal experience. Subtext is conveyed by the use of generalization – *the woman* instead of *my mother* – emphasizing emotional distance. The lack of details encourages the readers to seek for deeper meaning and fill the gaps themselves. Hence, subtext is used to add a sense of mystery and suspense increasing tension and psychological depth.

Another example of subtext can be identified in the following passage:

(10-s) *I really don't care about my mother dying. I'm glad she's gone* (Lewis, 2023). – (10-t) *Мені байдуже, що моя мати померла. Я рада, що її немає.* At first glance, it seems that the narrator is completely indifferent towards her mother's death, even feeling relief and satisfaction. In fact, deep psychological trauma and repressed emotions are hidden behind these words. The intensifier used in this sentence expresses an attempt at self-conviction rather than the truth. Overall, subtext in this context reveals the character's psychological state and hints at a traumatic past without directly describing it.

In conclusion, irony and subtext are stylistic devices used to convey implicit meanings. Irony serves as a tool to highlight the discrepancies between what is said and what is meant. The function of subtext is to reveal the true meaning behind the words. Together, they help the author create a complex narrative with deep psychological characterization of characters and engage readers in thinking and interpreting hidden meanings.

2.4. Peculiarities of rendering inner monologue in psychological thriller

In this chapter, the attention is given to inner monologue and the peculiarities of its rendering. It is closely connected with psychological thriller in terms of expressing characters' thoughts and feelings. This literary genre concentrates on the volatility of the human mind, so the authors frequently use inner monologue as a means of revealing the character's depth. The key function of this literary device is to provide insight into the process of self-understanding and identity formation (H. Castro, 2025). Thus, the readers are engaged in the narrative and feel strong emotional connection with the characters. There are two types of inner monologue: direct and indirect. The first type is characterized by the direct stream of character's thoughts without any comments or explanation from the author (N. Hassan, 2016, p. 6920). The second type involves the author as a guide through character's conscience, so the reader sees it through the author's narration (N. Hassan, 2016, p. 6920). For a translator it is important to accurately preserve inner monologue to maintain the author's intended effect on the readers.

The following example demonstrates how the character's thoughts are conveyed:

(11-s) *They told me she was dead, but I've found her. They said my mother was dead too. She is now* (Lewis, 2023). – (11-t) *Мені сказали, що вона померла, але я її знайшла. Мені сказали, що моя мати теж померла. Тепер це так і є.* In this example direct inner monologue is presented as a spontaneous thought process which the author rendered through syntactic fragmentation and ellipsis to create emotional tension. We have preserved this structure in our translation by keeping its original rhythm and using compensation to adapt it to the norms of target language.

Another example of inner monologue is presented below:

(12-s) *What was wrong with her? Why was she so drawn to a man she could barely stand?* (Lewis, 2023) – (12-t) *Що з нею не так? Чому її так тягнуло до чоловіка, якого вона ледь терпіла?* This is another example of direct inner monologue expressed through rhetorical questions. The character thinks about her actions, although she refers to herself as “she” rather “I” as if she were judging another person. The repetition of questioning reflects confusion and emotional tension of the character. The translation preserves this effect and the structure of the source sentence accurately.

The next passage reveals the character's inner conflict:

(13-s) *She knew if she did she would lose control; it was already slipping away* (Lewis, 2023). – (13-t) *Вона знала, що якщо це зробить, то втратить контроль, що в принципі вже і сталося.* In this case we can observe a bright example of indirect inner monologue because the character's inner thoughts are conveyed through the narrator's voice. It creates a small distance between the character's conscience and a reader as the thoughts are, so to speak, filtered through third-person narration. In terms of translation, we have used integration to

combine two sentences into a complex one and modulation to maintain the emotional and semantic equivalence of the source text.

Another example of inner monologue appears in the following sentence:

(14-s) *I'm staring at a photograph of her funeral – who photographs funerals? – and I'm wondering who all the people are* (Lewis, 2023). – **(14-t)** *Я дивлюся на фотографію з її похорону – хто взагалі фотографує похорони? – і думаю, хто всі ці люди.* Here, a flow of inner thoughts is interrupted by a rhetorical question. This fragmented structure imitates a real mental process creating a sense of emotional estrangement. In the target text we have preserved the original punctuation to imitate spontaneous thought and used amplification to enhance the emotional aspect of the sentence.

Having analyzed all examples, we have distinguished the main translation techniques that were applied in the target text to render inner monologue. According to the sample, we have used modulation in most cases (37%) to adjust conceptual perspectives. To adapt the translation to the norms of target language transposition was utilized (21%). When there was a need to enhance emotional expressiveness we have used amplification (16%). Besides, antonymic translation sometimes serves as a means of conveying an emotional aspect (16%). In addition, we have also applied integration (5%) and compensation (5%) while rendering inner monologue (see Appendix C).

In conclusion, inner monologue is a significantly important part of a psychological thriller through which characters' fears, doubts, emotional states are portrayed. Therefore, its rendering focuses on conveying emotional tension, the depths of the subconscious and hidden meanings. The author uses inner monologue in the novel with a specific intention. The translator's task is to preserve the complete psychologically complex structure of the text, in which emotional intensity and the author's style harmonize with the text's underlying meaning and narrative tension. The adequacy of the translation is achieved by a combination of different translation techniques to convey the author's original message to readers as accurately as possible.

Conclusions

Within this translation project, we have worked on the translation of the novel *No one saw it coming* by Susan Lewis. It was defined that this book contains elements of different genres like psychological thriller, family drama and suspense. The important social problems are the centre of attention as well as some mental disorders which make this novel relevant today. The author could combine gripping plot with an exploration of important social issues through the characters. We have managed to convey the author's message in the translation.

We have made the analysis of a translated fragment paying attention to some stylistic features. Firstly, we have defined the concept of emotionally coloured vocabulary and its role in psychological thriller. Besides, we have divided it into positive and negative and have established that words with a negative connotation predominate in the novel. There are 16 cases or 62% of negatively coloured vocabulary and 10 cases or 38% of positively coloured one (see Appendix A).

Secondly, we have characterized the usage of irony and subtext as means of conveying implicit meaning and creating tension in the text. We have placed emphasis on verbal and situational irony and discovered 7 cases of verbal irony and 3 cases of situational irony (see Appendix B). Additionally, we have analysed the function of subtext in psychological thriller and observed how it is used together with irony to provoke thought processes in the readers' minds.

Thirdly, we have identified inner monologue as a particularly important means of revealing characters' psychological states and conveying their emotions and feelings. It was established that the task of a translator is to preserve the content and emotional tension of the speech. In order to achieve the accurate translation we have applied different translation techniques like modulation (37%), transposition (21%), amplification (16%), antonymic translation (16%), integration (5%) and compensation (5%) (see Appendix C). Combining these translation techniques has enabled us to convey the author's intention as accurately as possible.

The results of this translation project may serve as a basis for future broader research of stylistic features and their rendering in the target text, based on works of various genres. Moreover, the translator's individual style and his impact on preserving the stylistic distinctiveness of the text could also be an interesting topic worth exploring.

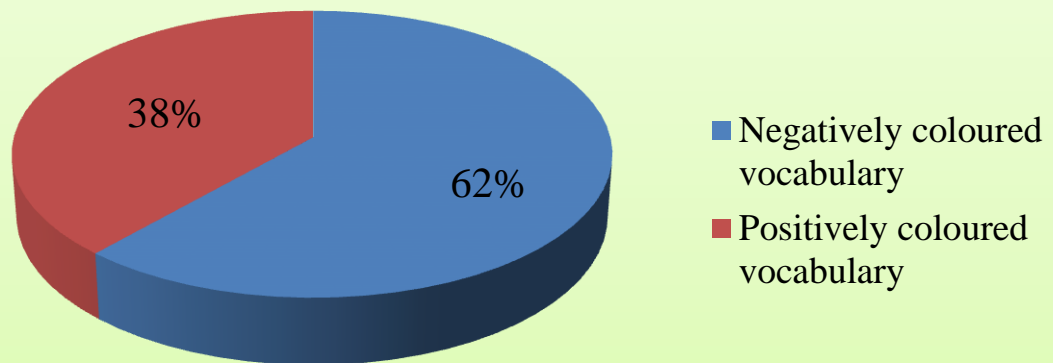
List of references

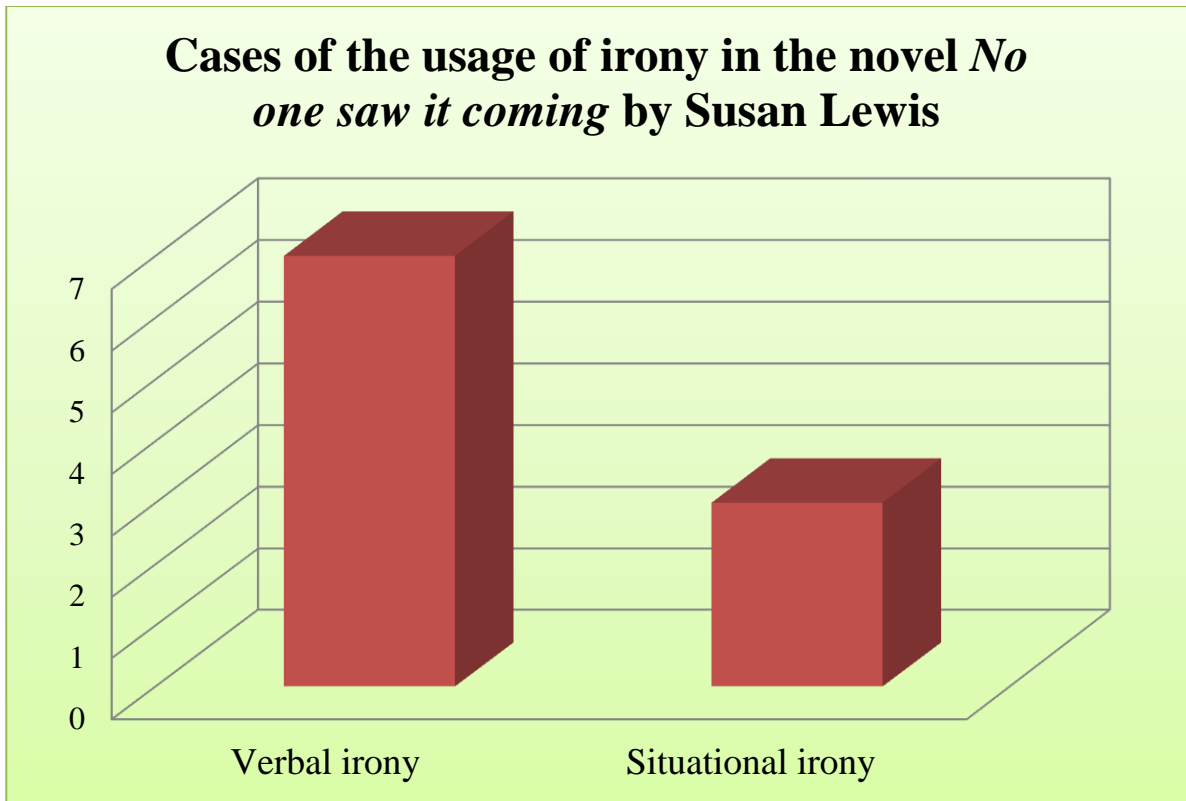
1. Birkelund M. (2019). *Litotes – an ironic or polyphonic figure of speech?* The Sign of the V: Papers in Honour of Sten Vikner (p. 63-75). <https://openbooks.kb.dk/au/catalog/download/348/235/1193?inline=1>
2. Campbell J. (2024). *Suspense fiction* <https://www.ebsco.com/research-starters/literature-and-writing/suspense-fiction>
3. Castro H. (2025). *The inner voice: How internal monologue shapes self-understanding in literature.* https://www.researchgate.net/publication/390964299_The_Inner_Voice_How_Internal_Monologue_Shapes_Self-Understanding_in_Literature
4. Cornish, M. (2024). *What are some common themes in family drama?* <https://michellecornishauthor.com/blog/bookish-bits/what-are-some-common-themes-in-family-drama>
5. Dukes J. (2022). *What is a psychological thriller?* Celadon Books. <https://celadonbooks.com/what-is-a-psychological-thriller/>
6. Hassan N. (2016). *The dimensions of interior monologue technique in Henry James's novels.* EUROPEAN ACADEMIC RESEARCH Vol. IV, Issue 8 (p. 6918-6932). <https://euacademic.org/UploadArticle/2867.pdf>
7. Karjagdiu, L., & Mrasori, N. (2021). *The role of literary translation in the development and enrichment of national literature.* Journal of Language and Linguistic Studies, 17(4), 2332–2345. <https://www.jlls.org/index.php/jlls/article/view/3860>
8. Lewis, S. (2023). *No one saw it coming.* HarperCollins.
9. Lewis, S. (2026). *Get to know Susan.* Susan Lewis. HarperCollins Publishers. <https://susanlewis.com/get-to-know-susan/>
10. Penguin Books. (2026). *Susan Lewis.* <https://www.penguin.co.uk/authors/171472/susan-lewis>
11. Reads R. (2023). *What I read: No one saw it coming by Susan Lewis.* <https://www.roeliareads.co.za/what-i-read-no-one-saw-it-coming-by-susan-lewis/>
12. Tavadze L. (2024). *Irony, Analysis and Text Interpretation.* The Eurasia Proceedings of Educational & Social Sciences (EPESS) (volume 35, p. 261-265). <https://www.epess.net/index.php/epess/article/view/823/823>
13. Willis C. (2026). *Five key elements in a psychological thriller.* <https://www.killernashville.com/articles/five-key-elements-in-a-psychological-thriller>
14. Бобер Н. (2021). *Особливості застосування емотивної лексики в англomовному художньому дискурсі (на прикладі творчості О. Уальда, Дж. Стейнбека, Дж. Грішем та інших).* Науковий вісник Херсонського державного університету, випуск 1 (с. 13-18). <https://tsj.journal.kspu.edu/index.php/tsj/article/view/593/571>
15. Криворучко Т., Дячук Н., Білюк І., Свиридчук Т. В. (2024). *Peculiarities of Expressing Subtext in a Literary Text.* Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філологічні науки. № 102 (с. 102-110). <https://eprints.zu.edu.ua/40792/>
16. Романова Н. (2011). *Проблема емоційної і емотивної лексики.* Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки (с. 174-178). <https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/4147/1/Romanova.pdf>

Appendices

Appendix A

Emotionally coloured vocabulary in the novel *No one saw it coming* by Susan Lewis

Appendix B

Appendix C

